

Jilid III
Bil. 2



MALAYSIA

Hari Khamis
19hb April, 1973

PENYATA RASMI

OFFICIAL REPORT

DEWAN RAKYAT
HOUSE OF REPRESENTATIVES

PARLIMEN KETIGA
Third Parliament

PENGGAL PARLIMEN KETIGA
Third Session

KANDUNGANNYA

JAWAPAN-JAWAPAN MULUT BAGI PERTANYAAN-PERTANYAAN
[Ruangan 163]

RANG UNDANG-UNDANG DI BAWA KE DALAM MESYUARAT
[Ruangan 201]

**PINDAAN KEPADA USUL UCAPAN TERIMA KASIH—PARTI PEM-
BANGKANG [Ruangan 203]**

USUL:

**Ucapan Terima Kasih kepada D.Y.M.M. Seri Paduka Baginda Yang
di-Pertuan Agong [Ruangan 203]**

MALAYSIA
DEWAN RAKYAT YANG KETIGA

Penyata Rasmi

PENGGAL YANG KETIGA

Hari Khamis, 19hb April, 1973

Mesyuarat dimulakan pada pukul 2.30 petang

YANG HADIR:

Yang Berhormat Tuan Yang di Pertua, Tan Sri DATUK CHIK MOHAMED YUSUF BIN SHEIKH ABDUL RAHMAN, P.M.N., S.P.M.P., J.P., Datuk Bendahara Perak.

Yang Amat Berhormat Timbalan Perdana Menteri, Menteri Hal Ehwal Dalam Negeri dan Menteri Perdagangan dan Perindustrian, TUN DR ISMAIL AL-HAJ BIN DATUK HAJI ABDUL RAHMAN, S.S.M. P.M.N., S.P.M.J. (Johor Timor).

Yang Berhormat Menteri Perhubungan, TAN SRI HAJI SARDON BIN HAJI JUBIR, P.M.N., S.P.M.K. S.P.M.J. (Pontian Utara).

- ” Menteri Hal Ehwal Sarawak, TAN SRI TEMENGGONG JUGAH ANAK BARIENG, P.M.N., P.D.K., P.N.B.S., O.B.E., Q.M.C. (Ulu Rajang).
- ” Menteri Buruh dan Tenaga Rakyat, TAN SRI V. MANICKAVASAGAM, P.M.N., S.P.M.S., J.M.N., P.J.K. (Kelang).
- ” Menteri Pembangunan Negara dan Luar Bandar, TUAN ABDUL GHAFAR BIN BABA (Melaka Utara).
- ” Menteri Kerja Raya dan Tenaga, DATUK HAJI ABDUL GHANI GILONG, P.D.K., J.P. (Kinabalu).
- ” Menteri Kesihatan, TAN SRI LEE SIOK YEW, P.M.N., A.M.N., P.J.K. (Sepang).
- ” Menteri Kemajuan Tanah dan Menteri Tugas-tugas Khas, DATUK HAJI MOHAMED ASRI BIN HAJI MUDA, S.P.M.K. (Kota Bharu Hulu).
- ” Menteri Pelajaran, DATUK HUSSEIN BIN DATUK ONN, S.P.M.J. P.I.S., M.B.E. (Johor Bahru Timor).
- ” Menteri Tugas-tugas Khas dan Menteri Penerangan, TAN SRI MUHAMMAD GHAZALI BIN SHAFIE, P.M.N., D.I.M.P., P.D.K. (Lipis).
- ” Menteri Teknologi, Penyelidikan dan Kerajaan Tempatan, DATUK ONG KEE HUI, P.N.B.S. (Bandar Kuching).
- ” Menteri Perusahaan Utama, Datuk HAJI ABDUL TAIB BIN MAHMUD, P.G.D.K. (Samarahan).
- ” Timbalan Menteri Hal Ehwal Dalam Negeri, TUAN ALI BIN HAJI AHMAD, S.M.J. (Pontian Selatan).

- Yang Berhormat Timbalan Menteri Buruh dan Tenaga Rakyat, DATUK ABDUL SAMAD BIN IDRIS, J.M.N., A.M.N., P.J.K. (Kuala Pilah).
- ” Timbalan Menteri Perhubungan, TUAN LEE SAN CHOON, K.M.N. (Segamat Selatan).
- ” Timbalan Menteri Jabatan Perdana Menteri dan Timbalan Menteri Pertahanan, Y.M. TENGKU AHMAD RITHAUDDEEN AL-HAJ BIN TENGKU ISMAIL, P.M.K. (Kota Bharu Hilir).
- ” Timbalan Menteri Kewangan, TUAN MOHAMED BIN YAACOB, P.M.K., S.M.T. (Tanah Merah).
- ” Timbalan Menteri Perdagangan dan Perindustrian, TUAN MUSA HITAM (Segamat Utara).
- ” Setiausaha Parlimen kepada Menteri Penerangan, TUAN SHARIFF AHMAD (Langat).
- ” Setiausaha Parlimen Kementerian Kemajuan Tanah, TUAN MOHAMED BIN UJANG, A.M.N., P.J.K. (Jelebu-Jempol).
- ” Setiausaha Parlimen kepada Menteri Pelajaran, TUAN MOHAMED BIN RAHMAT, K.M.N. (Johor Bahru Barat).
- ” Setiausaha Parlimen kepada Menteri Buruh dan Tenaga Rakyat, TUAN HAJI RAMLI BIN OMAR, K.M.N., P.M.P. (Krian Darat).
- ” Setiausaha Parlimen kepada Menteri Kebudayaan, Belia dan Sukan, TUAN MOKHTAR BIN HAJI HASHIM (Rembau-Tampin).
- ” Setiausaha Parlimen kepada Menteri Pertanian dan Perikanan, DATUK HAJI MUSTAPHA BIN HAJI ABDUL JABAR, D.P.M.S., J.M.N., A.M.N., J.P. (Sabak Bernam).
- ” NIK ABDUL AZIZ BIN NIK MAT, J.P. (Kelantan Hilir).
- ” DATUK DR HAJI ABDUL AZIZ BIN OMAR, D.J.M.K., J.M.N., J.M.K. S.M.K. (Tumpat).
- ” TUAN HAJI ABDUL WAHAB BIN YUNUS (Dungun).
- ” PENGHULU ABIT ANAK ANGKIN, P.P.N. (Kapit).
- ” TUAN ABU BAKAR BIN UMAR (Kubang Pasu Barat).
- ” TUAN HAJI AHMAD BIN ARSHAD, A.M.N. (Muar Utara).
- ” TUAN AHMAD BIN HAJI ITHNIN (Melaka Selatan).
- ” TUAN HAJI AHMAD BIN SAID, J.P. (Seberang Utara).
- ” TUAN HAJI AHMAD DAMANHURI BIN HAJI ABDUL WAHAB, P.M.P., P.J.K. (Hilir Perak).
- ” TAN SRI HAJI NIK AHMED KAMIL, P.M.N., D.K., S.P.M.K., S.J.M.K. (Ulu Kelantan).
- ” PUAN BIBI AISHAH BINTI HAMID DON, A.M.N., P.J.K. (Kulim Utara).
- ” DR AWANG BIN HASSAN, S.M.J. (Muar Selatan).
- ” TUAN AZAHARI BIN MOHD. TAIB, S.M.K., J.S.M., A.M.N., J.P. (Sungai Patani).
- ” DATUK PENGARAH BANYANG ANAK JANTING, Q.M.C., P.N.B.S., P.B.S. (Julau).
- ” TUAN BOJENG BIN ANDOT (Simunjan).
- ” TUAN BUJA BIN GUMBILAI (Tuaran).

Yang Berhormat AWANG BUNGSU BIN ABDULLAH (Limbang-Lawas).

- „ TUAN HAJI AWANG WAL BIN AWANG ABU (Santubong).
- „ TUAN CHAN FU KING (Telok Anson).
- „ TUAN CHAN SIANG SUN, A.M.N., P.J.K., J.P. (Bentong).
- „ TUAN CHAN YOON ONN (Ulu Kinta).
- „ TUAN CHEN KO MING, A.M.N., P.B.S. (Sarikei).
- „ TUAN MICHAEL CHEN WING SUM (Ulu Selangor).
- „ TUAN VALENTINE COTTER *alias* JOSEPH VALENTINE COTTER (Bau-Lundu).
- „ TUAN PETER PAUL DASON (Pulau Pinang Utara).
- „ TUAN V. DAVID (Dato Kramat).
- „ TUAN EDWIN ANAK TANGKUN, A.B.S. (Batang-Lupar).
- „ TUAN FAN YEW TENG (Kampar).
- „ DATIN HAJAH FATIMAH BINTI HAJI ABDUL MAJID, J.M.N., P.I.S. (Batu Pahat Dalam).
- „ TAN SRI FATIMAH BINTI HAJI HASHIM, P.M.N. (Jitra-Padang Terap).
- „ TUAN THOMAS SELVARAJ GABRIEL (Pulau Pinang Selatan).
- „ TUAN HASHIM BIN GERA (Parit).
- „ TUAN RICHARD HO UNG HUN (Sitiawan).
- „ TUAN HOR CHEOK FOON (Damansara).
- „ TUAN HUSSAIN BIN HAJI SULAIMAN (Besut).
- „ TAN SRI SYED JAAFAR BIN HASAN ALBAR, P.M.N. (Johor Tenggara).
- „ DATUK KHOO PENG LOONG, P.N.B.S., O.B.E. (Bandar Sib).
- „ TUAN EDMUND LANGGU ANAK SAGA, P.B.S. (Saratok).
- „ TUAN LATIP BIN HAJI DRIS (Mukah).
- „ TUAN LEE SECK FUN, K.M.N. (Tanjong Malim).
- „ TUAN LIM CHO HOCK (Batu Gajah).
- „ DR LIM CHONG EU (Tanjong).
- „ TUAN LIM PEE HUNG, P.J.K. (Alor Star).
- „ TUAN LOH JEE MEE (Batang Padang).
- „ TUAN WALTER LOH POH KHAN (Setapak).
- „ TUAN LUHAT WAN (Baram).
- „ TUAN ANDREW MARA ANAK WALTER UNJAH (Betong).
- „ TUAN HAJI MAWARDI BIN LEBAI TEH (Kota Star Utara).
- „ DR MOHAMED BIN TAIB, P.M.K., P.J.K. (Kuantan).
- „ TUAN MOHAMED ARIF BIN SALLEH, A.D.K. (Sabah Dalam).
- „ TUAN HAJI MOHD. CHIK JOHARI ONDU MAJAKIL (Labuan-Beaufort).
- „ TUAN MOHD. DAUD BIN ABDUL SAMAD (Kuala Trengganu Selatan).
- „ TUAN MOHD. NOR BIN MD. DAHAN, A.M.N., J.P. (Ulu Perak).
- „ TAN SRI HAJI MOHAMMAD SAID BIN KERUAK, P.M.N., S.P.D.K. (Kota Belud).

Yang Berhormat TUAN MOHD. SALLEH BIN DATUK PANGLIMA ABDULLAH (Darvel).

- ” TUAN MOHD. TAHIR BIN ABDUL MAJID, S.M.S., P.J.K. (Kuala Langat).
- ” TUAN MOHD. TAHIR BIN HAJI ABDUL MANAN (Kapar).
- ” TUAN HAJI MOHAMED YUSOF BIN MAHMUD, A.M.N. (Temerloh).
- ” TUAN HAJI MOHD. ZAIN BIN ABDULLAH (Bachok).
- ” WAN MOKHTAR BIN AHMAD, P.J.K. (Kemaman).
- ” TUAN HAJI MOKHTAR BIN HAJI ISMAIL, J.S.M. (Perlis Selatan).
- ” TUAN MUHAMMAD FAKHRUDDIN BIN HAJI ABDULLAH, J.P. (Pasar Mas Hilir).
- ” TUAN MUSTAPHA BIN HUSSAIN (Seberang Tengah).
- ” TUAN JONATHAN NARWIN ANAK JINGGONG (Lubok Antu).
- ” TAN SRI SYED NASIR BIN ISMAIL, P.M.N., J.M.N., D.P.M.J., P.I.S. (Muar Dalam).
- ” TUAN NG HOE HUN (Larut Selatan).
- ” RAJA NONG CHIK BIN RAJA ISHAK, S.M.S., P.J.K. (Kuala Selangor).
- ” TUAN OTHMAN BIN ABDULLAH, A.M.N. (Perlis Utara).
- ” DATUK PANG TET TSHUNG, P.D.K. (Kota Kinabalu).
- ” PENGARAH RAHUN ANAK DEBAK (Serian).
- ” TUAN R. C. M. RAYAN *alias* R. C. MAHADEVA RAYAN (Ipoh).
- ” TUAN SEAH TENG NGIAB, S.M.J., P.I.S. (Muar Pantai).
- ” DR S. SEEVARATNAM, P.J.K. (Seremban Barat).
- ” DATUK SENU BIN ABDUL RAHMAN, P.D.K. (Kuala Kedah).
- ” TUAN HAJI SHAFIE BIN ABDULLAH, A.M.N., B.C.K. (Baling).
- ” TUAN SOH AH TECK, A.M.N. (Batu Pahat).
- ” DR A. SOORIAN (Port Dickson).
- ” TUAN SU LIANG YU (Bruas).
- ” TUAN SULAIMAN BIN BULON, P.J.K. (Bagan Datoh).
- ” WAN SULAIMAN BIN HAJI IBRAHIM, S.M.K. (Pasar Puteh).
- ” TUAN SULAIMAN BIN HAJI TAIB (Krian Laut).
- ” TUAN TAI KUAN YANG, A.M.N., P.J.K. (Kulim-Bandar Bharu).
- ” DATUK TAJUDIN BIN ALI, D.P.M.P., P.J.K. (Larut Utara).
- ” DR TAN CHEE KHOON (Batu).
- ” TUAN TIAH ENG BEE, P.I.S. (Kluang Utara).
- ” TUAN JAMES STEPHEN TIBOK, A.D.K. (Penampang).
- ” TUAN TIBUOH ANAK RANTAI (Rajang).
- ” TUAN TING MING KIONG (Bintulu).
- ” TUAN JOSEPH UNTING ANAK UMANG (Kanowit).
- ” TUAN V. VEERAPPEN (Seberang Selatan).
- ” TUAN YEH PAO TZU, A.M.N. (Tawau).
- ” TUAN YEOH TECK CHYE (Bukit Bintang).

Yang Berhormat TUAN STEPHEN YONG KUET TZE (Padawan).

- " TUAN HAJI YUSOF BIN HAJI ABDULLAH *alias* HAJI YUSOF RAWA (Kota Star Selatan).
- " TENGKU ZAID BIN TENGKU AHMAD, D.P.M.K., J.M.K., S.M.K. (Pasir Mas Hulu).

YANG TIDAK HADIR :

Yang Amat Berhormat Perdana Menteri, Menteri Luar Negeri dan Menteri Pertahanan,
TUN HAJI ABDUL RAZAK BIN DATUK HUSSEIN, S.M.N. (Pekan).

Yang Berhormat Menteri Kewangan, TUN TAN SIEW SIN, S.S.M., J.P. (Melaka Tengah).

- " Menteri Perpaduan Negara, TUN V. T. SAMBANTHAN, S.S.M., P.M.N. (Sungai Siput).
- " Menteri Tak Berpotfolio, TUAN MOHAMED KHIR JOHARI (Kedah Tengah).
- " Menteri Pertanian dan Perikanan, TAN SRI HAJI MOHAMED GHAZALI BIN HAJI JAWI, P.M.N., D.P.C.M., P.N.B.S. (Kuala Kangsar).
- " Menteri Kebudayaan, Belia dan Sukan, DATUK HAMZAH BIN DATUK ABU SAMAH, S.M.K., D.S.R., S.I.M.P. (Raub).
- " Setiausaha Parlimen kepada Perdana Menteri, DATUK WAN ABDUL KADIR BIN ISMAIL, D.P.M.T., P.P.T. (Kuala Trengganu Utara).
- " Y.A.M. TUNKU ABDULLAH IBNI ALMARHUM TUANKU ABDUL RAHMAN, P.P.T. (Rawang).
- " DATUK HAJI ABDUL RAHMAN BIN YA'KUB, P.N.B.S. (Payang).
- " TUAN HAJI ABDUL RASHID BIN HAJI JAIS, A.D.K. (Sabah Selatan).
- " PENGIRAN AHMAD BIN PENGIRAN INDAR (Kinabatangan).
- " TUAN AJAD BIN O. T. UYONG (Labuk-Sugut).
- " CHEGU BAUDI BIN UNGGUT (Bandau).
- " DR CHEN MAN HIN (Seremban Timor).
- " DR CHU CHEE PENG (Kluang Selatan).
- " TUAN GOH HOCK GUAN (Bungsar).
- " TUAN HANAFIAH HUSSAIN, A.M.N. (Jerai).
- " TUAN LIM KIT SIANG (Bandar Melaka).
- " DATUK PETER LO SU YIN, P.G.D.K. (Sandakan).
- " DATUK ENCKU MUHSEIN BIN ENCKU ABDUL KADIR, D.P.M.T., J.M.N. (Trengganu Tengah).
- " TUN DATU HAJI MUSTAPHA BIN DATU HARUN, S.M.N., P.D.K., K.V.O., O.B.E. (Marudu).
- " DATUK SRI S. P. SEENIVASAGAM, S.P.M.P., D.P.M.P., P.M.P., J.P. (Menglembu).
- " PENGIRAN TAHIR BIN PENGIRAN PATERA (Kimanis).
- " TUAN TAN CHENG BEE, A.M.N., J.P. (Bagan).
- " DATUK JAMES WONG KIM MIN, P.N.B.S. (Miri-Subis).

YANG HADIR BERSAMA:

Yang Berhormat Menteri Tugas-tugas Khas, DR LIM KENG YAIK (Dilantik).

DOA

(Tuan Yang di Pertua *mempengerusikan Mesyuarat*)

JAWAPAN-JAWAPAN MULUT BAGI PERTANYAAN- PERTANYAAN

EROPAH TIMUR—TANAMAN MODAL

1. Tuan Haji Abdul Wahab bin Yunus minta Menteri Perdagangan dan Perindustrian menyatakan nama negara-negara Eropah Timur yang telah menanam modal dalam perusahaan dan perkilangan di Malaysia dan jenis perusahaan penanaman modal itu.

Timbalan Menteri Perdagangan dan Perindustrian (Tuan Musa Hitam): Tuan Yang di Pertua, sehingga akhir tahun 1972 belumlah ada negara-negara Eropah Timur yang telah menanam modal dalam sektor perkilangan di Malaysia.

Dalam tahun 1973 ini adalah dijangka bahawa hasil daripada lawatan-lawatan Perdana Menteri dan Timbalan Perdana Menteri serta wakil-wakil Kerajaan Malaysia ke Negara-negara Eropah Timur dan juga hasil daripada penubuhan hubungan diplomatik, beberapa buah daripada negara-negara ini dijangka akan mengambil bahagian di dalam rancangan-rancangan pembangunan ekonomi negara kita.

Tuan Haji Abdul Wahab bin Yunus: Tuan Yang di Pertua, soalan tambahan. Adakah antara negara-negara yang tersebut yang bertujuan untuk menanam modal dan mengadakan perusahaan dan perkilangan di Malaysia termasuk perusahaan yang datang dari Rumania untuk membuka kompleks kayu-kayan di Trengganu?

Tuan Musa Hitam: Tuan Yang di Pertua, setakat ini pihak Kerajaan belum mendapat suatu rancangan yang tegas dan tertentu daripada mana-mana pihak juga dari negara-negara di Eropah Timur.

Tuan Haji Abdul Wahab bin Yunus: Tuan Yang di Pertua, adakah Yang Berhormat Timbalan Menteri berkenaan sedar bahawa

perundingan-perundingan berhubung dengan pembukaan kompleks kayu-kayan di Trengganu itu telahpun dijalankan oleh pihak Kerajaan Negeri Trengganu dan pihak yang mewakili Rumania, dan sehingga ini masih belum mendapat tandatangan yang sah. Apakah tindakan yang diambil oleh pihak Kementerian Perdagangan dan Perindustrian bagi menolong Kerajaan Trengganu untuk dapat menyimpulkan persetujuan ini bagi meninggikan taraf hidup ataupun pekerjaan di sana.

Tuan Musa Hitam: Tuan Yang di Pertua, pihak Kementerian Perdagangan dan Perindustrian cuma menggalakkan dan memberitahu kepada pihak-pihak yang ingin menanam modal di dalam perusahaan perkilangan, terutama sekali dalam negara ini membantu dan memberitahu mereka atas keadaan dan kemudahan-kemudahan yang ada di dalam negara ini. Selepas itu, pihak-pihak yang berkenaan yang cenderung di dalam perusahaan ini mengadakan perbincangan-perbincangan mereka dengan negeri-negeri yang berkenaan sahaja dan terpulang kepada negeri-negeri yang berkenaan itu menentukan samada suatu perjanjian yang hendak ditandatangani itu akan dapat ditentukan setelah mereka mengkaji atas sesuatu rancangan yang dikemukakan oleh negara-negara yang ingin untuk menanam modal itu.

Tuan Haji Abdul Wahab bin Yunus: Soalan tambahan. Tidakkah ada cadangan Yang Berhormat Timbalan Menteri berkenaan untuk menolong negeri Trengganu dalam menjayakan projek itu, sedangkan mengikut apa yang saya tahu kedua-dua belah bersetuju pada dasarnya, cuma menunggu tandatangan antara satu pihak dengan peserta lain. Dan kalau adalah sedikit pertolongan samada dengan apa-apa rayuan ataupun kemudahan yang diberi oleh Kementerian berhubung dengan hal ini, saya rasa mungkin keputusan itu ataupun kesimpulannya akan dapat dibuat dengan seberapa segera.

Tuan Musa Hitam: Tuan Yang di Pertua, pihak Kementerian Perdagangan dan Perindustrian akan sedia menolong bukan sahaja kepada Kerajaan Trengganu malahan kepada Kerajaan Negeri-negeri mana juga yang menghadapi soal-soal sebagaimana yang disebutkan tadi.

REPUBLIK RAKYAT CINA— CADANGAN LAWATAN

2. **Tuan Hor Cheok Foon** minta Timbalan Perdana Menteri menyatakan samada beliau bercadang hendak melawat Republik Rakyat Cina untuk mengeratkan perhubungan ekonomi antara Malaysia dan Republik Rakyat Cina.

Timbalan Perdana Menteri (Tun Dr Ismail Al-Haj): Tuan Yang di Pertua, pada masa ini saya tidak ada cadangan kerana perhubungan yang ada sekarang dari segi perdagangan cukuplah memadai.

WISE SOO YONG—BUANG NEGERI

3. **Tuan V. David** bertanya kepada Menteri Hal Ehwal Dalam Negeri samada beliau sedar bahawa Encik Wise Soo Yong, seorang buruh kasar telah dilahirkan di Gelang Patah, Johor pada 14.5.51 dan bersekolah di Johor Bahru. Ia telah ditahan dalam tahun 1967 semasa berumur 15 tahun. Ibunya adalah seorang warganegara secara berdaftar. Undang-undang pembuangan negeri telah dikenakan ke atas dirinya. Jika beliau sedar bolehkah beliau nyatakan:

- (a) di negeri manakah ia akan dibuang;
- (b) samada Menteri yang berkenaan dapat memberitahu Dewan ini atas hak-haknya untuk tinggal di Malaysia dan kenapa hal ini telah ditolak; dan
- (c) samada beliau akan menimbang membebaskannya.

Timbalan Menteri Hal Ehwal Dalam Negeri (Tuan Ali bin Haji Ahmad): Tuan Yang di Pertua, saya sekar bahawa Encik Soo Yong telah dikenakan Perintah Buang Negeri pada 31hb Januari, 1969.

- (a) Beliau akan dibuang ke negeri pilihan beliau.
- (b) Kerana beliau bukan seorang warganegara Malaysia dan telah dikenakan Perintah Buang Negeri maka beliau tidak mempunyai sebarang hak untuk tinggal di Malaysia.
- (c) Pada masa sekarang Kementerian ini tidak bercadang hendak membebaskan beliau.

Tuan Ng Hoe Hun: Soalan tambahan, Tuan Yang di Pertua. Dalam Aturan Urusan

Mesyuarat namanya Encik Wise Soo Yong, itu betul atau tidak?

Tuan Ali bin Haji Ahmad: Tuan Yang di Pertua, orang yang dimaksudkan ini ada mempunyai nama-nama gelaran yang lain juga.

Tuan Ng Hoe Hun: Saya hendak minta penjelasan sahaja, Tuan Yang di Pertua, Saya tahu nama dia Soo Yong, tetapi di sini Wise Soo Yong. Adakah orang itu serupa atau tidak?

Tuan Yang di Pertua: Barangkali itu gelaran, cakap orang putih "Wise" itu pandai, bijak (*Ketawa*).

Tuan Ng Hoe Hun: Saya tahu Surat Beranak dia bernombor 406 berumur 68 tahun. Dalam Surat Beranak itu nama dia Soo Yong sahaja, tidak ada Wise Soo Yong, itulah saya hendak minta penjelasan. Adakah orang ini serupa atau tidak?

Tuan Ali bin Haji Ahmad: Tuan Yang di Pertua, serupa.

Tuan V. David: Tuan Yang di Pertua, bolehkah Yang Berhormat Menteri memberitahu Dewan ini berapa lama Kerajaan boleh menetapkan untuk mengeluarkan dia keluar negeri ataupun kalau lain-lain negeri tidak menerima dia boleh dilepaskan orang ini.

Tuan Ali bin Haji Ahmad: Tuan Yang di Pertua, Kerajaan akan membuang beliau ini seberapa cepat yang boleh.

Tuan V. David: Tuan Yang di Pertua, saya dengar tiap-tiap negeri Kerajaan tidak mahu menerima orang ini, kalau begini apa Kerajaan akan buat pada masa akan datang?

Tuan Ali bin Haji Ahmad: Tuan Yang di Pertua, Kerajaan sedang berikhtiar hendak membuang orang ini, dan kalau tak ada negeri yang hendak menerima, itu soal akan datang.

Tuan Ng Hoe Hun: Soalan tambahan, Tuan Yang di Pertua. Betul atau tidak Amnesty International Germany sudah mengambil tindakan minta melepaskan Encik Soo Yong, kalau ya, apakah tindakan yang sudah dibuat?

Tun Dr Ismail Al-Haj: Tuan Yang di Pertua, Amnesty International ini memang banyak membuat rayuan bagi tiap-tiap orang yang ditahan itu samada sahabat Ahli Yang Berhormat ataupun bukan. Bagi kita, kita timbangkan rayuan itu, tidak kita ketepikan, tetapi kuasa atas keselamatan dalam negeri adalah tanggungjawab kita.

Tuan V. David: Tuan Yang di Pertua, saya mahu tahu berapa lama kita boleh simpan seseorang di tempat tahanan, kalau lain-lain negeri tidak mahu menerima orang ini, kita mahu tahu ada satu target sampai berapa tahun kita boleh simpan dia. Perkara ini hendaklah kita siasat, itu sahaja yang saya mahu tahu.

Tun Dr Ismail Al-Haj: Orang ditahan sebelum dibuang negeri ini mengikut apa kesalahan mereka. Kalau sampai masanya seseorang itu tak dapat dibuang negeri dan difikirkan mereka itu tidak merbahaya kepada negeri ini, bolehlah kita timbang melepaskan mereka. Tetapi jikalau mereka itu merbahaya dan hendak membuat ancaman dalam negeri, terpaksa kita tahan.

Tuan V. David: Tuan Yang di Pertua, budak ini kena tahan bila umurnya 15 tahun, tetapi Kerajaan tidak memberi kuasa ambil kerakyatannya. Dia sendiri mahu mengambil kerakyatan, tetapi Kerajaan tidak beri, bila seorang kena tahan umurnya 15 tahun, barangkali dia tidak tahu apa yang dia buat. Sekarang tahun 1973. Dia kena tahan pada tahun 1967. Kerajaan mestilah fikir atas orang ini pada masa dia budak-budak Kerajaan ada menahannya, bolehkah Kerajaan beritahu berapa tahun orang macam ini akan ditahan, kalau satu orang yang membunuh dia patut ditahan sekurang-kurangnya 10 tahun, lepas itu dia dilepaskan, dia tidak disimpan lagi di penjara. Orang ini sudah lama disimpan di dalam tempat tahanan Kerajaan. Kalau kita ikut satu prinsip boleh kata masyarakat adil mestilah kita mahu fikir atas perkara ini.

Tuan Yang di Pertua: Apa soalnya?

Tuan V. David: Berapa lama mahu disimpan, atau sampai dia hidup dalam dunia ini mahu disimpan dalam tempat tahanan atau Kerajaan mahu melepaskan dia?

Tun Dr Ismail Al-Haj: Tuan Yang di Pertua, kita hendak menahan seorang itu bukannya sesuka hati kita. Mereka itu, yang pertama ada membuat ancaman kepada negeri dan orang yang membuat ancaman dalam negeri ini terbahagi kepada dua—rakyat negeri kita dan bukan rakyat negeri kita. Kalau rakyat negeri kita, Ahli-ahli Yang Berhormat sendiri ketahui kalau orang yang ditahan dahulu telah pulih akhlaknya dan tidak lagi mengancam keselamatan, Ahli Yang Berhormat sendiri tentu tahu, kita lepaskan dia. Tetapi kalau bukan rakyat negeri ini, kalau kita lepaskan dia akan mengancam keselamatan negeri, dia mesti kita tahan. Soal adil tak adil ini bergantung kepada mereka itu mematuhi undang-undang dalam negeri. Kalau dengan melepaskan mereka akan merusakkan keselamatan negeri kita, itu bererti kita tak menjalankan kewajipan kita sebagai Kerajaan.

Tuan Ng Hoe Hun: Soalan tambahan, Tuan Yang di Pertua. Bolehkah Yang Amat Berhormat Timbalan Perdana Menteri beritahu di bawah undang-undang apa Soo Yong ditangkap?

Tuan Ali bin Haji Ahmad: Tuan Yang di Pertua, saya fikir Ahli Yang Berhormat itu patut tahu tentang undang-undang yang berjalan dalam negeri ini dan tak payah lagi ditanya dalam Dewan ini.

Tuan Ng Hoe Hun: Saya tak tahu dan ingin bertanya, Tuan Yang di Pertua.

Tuan Yang di Pertua: Jawabnya Ahli Yang Berhormat patut tahu. Kalau Ahli Yang Berhormat itu seorang sahaja yang tak tahu, boleh diberitahu kemudian.

Tuan Ng Hoe Hun: Soalan tambahan lagi, Tuan Yang di Pertua. Berkenaan dengan soalan 3 (a) Encik Soo Yong beranak di Johor dan emaknya adalah Warganegara Malaysia, jadi Encik Soo Yong tentu seorang warganegara Malaysia. Kalau begitu macam mana Kerajaan Malaysia boleh buang (banish) a citizen of our own country—saya tak faham, sila beri penjelasan.

Tuan Ali bin Haji Ahmad: Tuan Yang di Pertua, sebagaimana yang telah dijelaskan, Encik Soo Yong ini mengikut undang-undang Perlembagaan kita yang ada adalah bukan warganegara. Yang keduanya, oleh kerana

Ahli Yang Berhormat itu tak tahu dan jahil, beliau ditahan di bawah Akta Keselamatan Dalam Negeri.

Tuan Ng Hoe Hun: Tuan Yang di Pertua, tadi Yang Berhormat Menteri kata dia tidak ada warganegara, tetapi saya tak faham macam mana dia tidak ada warganegara, dia diberanakkan di sini, emak dia pun ada warganegara. Saya tak faham, Tuan Yang di Pertua, macam mana?

Tun Dr Ismail Al-Haj: Ahli Yang Berhormat ini hendaklah baca Perlembagaan kita, tidak semua yang diberanakkan di sini itu menjadi warganegara di sini. Bacalah undang-undang Perlembagaan kita sebagai seorang Ahli Yang Berhormat.

Tuan Yang di Pertua: Tak faham lagi? Bukannya semua yang beranak di sini menjadi warganegara secara automatik!

Tuan Ng Hoe Hun: Tahu sama tahu, Tuan Yang di Pertua (*Ketawa*). Saya minta sabar, saya orang Cina, bahasa Malaysia saya kurang baik, saya minta maaf, beri saya sedikit peluang untuk bercakap.

Tuan Yang di Pertua: Saya minta Ahli Yang Berhormat tolong dengar saya bercakap dahulu, boleh?

Tuan Ng Hoe Hun: Boleh.

Tuan Yang di Pertua: Kalau soalan itu berhubung dengan perkara ini ada bersangkutan dengan soal asal, boleh saya benarkan, kalau tidak, tak boleh.

Tuan Ng Hoe Hun: Tuan Yang di Pertua, soalan saya sekarang berkenaan dengan warganegara Soo Yong.

Tuan Yang di Pertua: Dengar dahulu! itu saya yang menimbangkan.

Tan Sri Syed Jaafar bin Hasan Albar: Tuan Yang di Pertua, mengikut Peraturan Mesyuarat, apabila Tuan Yang di Pertua bercakap Ahli Dewan hendaklah duduk.

Tuan Yang di Pertua: Saya lebih faham lagi Standing Order, tetapi kalau dia tak mahu duduk, saya hendak buat apa (*Ketawa*). Saya belum pernah jumpa lagi seorang Ahli semacam ini (*Ketawa*).

Tuan Ng Hoe Hun: Tuan Yang di Pertua.

Tuan Yang di Pertua: Tak boleh—duduklah!

TOPI KELEDAR—KEKURANGAN

4. **Tuan Peter Paul Dason** minta Menteri Perhubungan menyatakan:

- (a) samada beliau sedar bahawa ada kekurangan topi-topi keledar untuk kegunaan penunggang-penunggang dan penumpang-penumpang motosikal dan berikan sebab-sebab kekurangan itu;
- (b) samada beliau sedar bahawa apabila sahaja Pusat Piawaian Malaysia meluluskan jenis-jenis topi keledar penjual-penjual topi tersebut manaikannya harga topi-topi keledar lebih kurang 100% dan ini menyebabkan kesusahan kepada lebih kurang 500,000 penunggang motosikal di negara kita;
- (c) mengapa Kementerian beliau tidak mengambil apa-apa langkah untuk menahan penjual-penjual topi tersebut dari mengeksploitasi penunggang-penunggang motosikal Malaysia yang miskin; dan
- (d) mengapa Kementerian beliau enggan mengeluarkan tanda cap Pusat Piawaian Malaysia kepada jenis topi keledar "Centurian" yang dilulus untuk kegunaan di England dan juga dalam Perlumbaan Motosikal Antarabangsa.

Menteri Perhubungan (Tan Sri Haji Sardon bin Haji Jubir): Tuan Yang di Pertua,

(a) ya, dan sebab-sebab kekurangan tersebut ialah:

- (1) Hanya 4 buah pengeluar topi-topi keledar yang mengikut kehendak-kehendak Pusat Piawaian Malaysia sahaja yang telah diberikan lesen Pusat itu baru-baru ini untuk menggunakan lambangnya.
- (2) Pengeluarannya ialah kira-kira lebih kurang 1,000 buah topi keledar sehari, walaupun jumlah pengeluarannya bertambah dari masa ke semasa.

Walaupun keadaannya sedemikian, galakan adalah diberi supaya membolehkan lebih banyak pengeluaran-pengeluar mencapai taraf Pusat Piawaian Malaysia dan diberi lambang Pusat itu. Sembilan buah pengeluaran telah meminta lesen Pusat Piawaian Malaysia dan dua darinya mungkin diluluskan tidak lama lagi.

Galakan juga diberi untuk mengimpot topi-topi keledar dengan syarat ianya mendapat pengesahan Pusat Piawaian Malaysia sama taraf mutunya.

- (b) Saya tidak sedar berkenaan hal itu sampai \$100. Barangkali agak-agak sahaja. Harga runcit topi-topi itu telah diiklankan di akhbar-akhbar untuk dibeli oleh penunggang-penunggang dan penumpang-penumpang motosikal.
- (c) Adalah sukar untuk mengawal penjual-penjual dari menjual topi-topi keledar dengan harga yang mahal selagi penunggang-penunggang motosikal sanggup membelinya. It is a question of demand and supply. Walaubagaimanapun, tarikh penguatkuasaan bagi mewajibkan pemakaian topi keledar telah ditunda dan penunggang-penunggang dan penumpang-penumpang motosikal dipinta jangan membeli topi-topi dengan harga yang tidak berpatutan.
- (d) Pusat Piawaian Malaysia telah menguji beberapa topi-topi keledar yang diimpot ke negara kita Malaysia tetapi didapati topi-topi keledar ini tidak menepati mutu-mutu atau Penentuan Piawaian Malaysia. Oleh sebab itu topi-topi keledar yang tersebut tidaklah dapat diberi Tanda Piawaian Malaysia. Berkenaan dengan soal apa namanya dan samada digunakan oleh international, itu tak timbul, kerana kita dapat tahu beberapa banyak topi-topi keledar yang pakai cap palsu, sehinggalah SIM pun dia boleh buat cap palsu, melainkan kita boleh betul-betul dapat akuan, satu-satu keluaran itu dikeluarkan daripada negara mana yang meluluskan ada certificate benar barulah kita berani akui yang betul-betul kerana masalah tipu trade mark di mana-mana serata dunia pun ada. Sebab itulah kita hendak jaga jangan sampai topi yang dibeli itu apabila

digunakan, penunggang itu jatuh topinya pecah dua dan kepalanya pun pecah dua juga. Jadi ini tak ada makna kita buat satu undang-undang.

Tuan Peter Paul Dason: Soalan tambahan. Tuan Yang di Pertua, saya sangat seronok kerana Yang Berhormat Menteri sedar topi keledar masih kurang di negara ini kerana itu dia telah menangguhkan tarikh pelaksanaan undang-undang itu, tetapi bolehkah Yang Berhormat Menteri menyatakan samada beliau telah sedar bahawa kekurangan topi keledar akan berlaku lagi apabila beliau menetapkan tarikh pemakaian topi keledar pada 1hb April, 1973?

Tan Sri Haji Sardon bin Haji Jubir: Saya tak faham kerana pada awal 1 April itu sudah kita tunda, tak jadi soal, kerana dengan sebab rayuan daripada orang ramai dan kerana menasabah rayuan tak cukup topi keledar. Sebab itu telah ditunda, maknanya ditangguhkan dan saya tidak akan beri satu tarikh yang baru, melainkan topi keledar itu telah cukup dibeli dan dipakai, tak ada makna kita hendak tetapkan tarikh lagi.

Tan Sri Syed Jaafar bin Hassan Albar: Tuan Yang di Pertua, soalan tambahan. Saya ingin tahu daripada Menteri yang berkenaan waktu beliau mengisytiharkan pelaksanaan dan berkuatkuaa undang-undang topi keledar itu, adakah beliau sedar bahawa topi keledar itu tidak cukup dalam negeri ini?

Tan Sri Haji Sardon bin Haji Jubir: Sebagai Menteri Perhubungan, saya telah berhubung. Perhubungan saya ialah dengan Technical Adviser, Pengarah Jawatankuasa Piawaian iaitu Dr Leong. Patutnya tarikh itu pada 1-1-1973 kerana telah 9 bulan undang-undang itu diluluskan di Rumah yang bertuah ini, kerana kita beri peluang kepada local manufacture supaya pengeluaran itu boleh buat topi keledar seperti dunia lain, kita tangguhkan kerana masalah employment dan local industry. Apabila saya berhubung, bolehkah diisytiharkan pada 1-1-73? Kata-nya minta tempoh 3 bulan, kerana ada 14 buah faktori. Kita harap 14 buah faktori itu apabila dia hantar topi keledarnya, diperiksa semuanya lulus, kiranya 14 faktori itu lulus tentulah menasabah barangkali yang boleh keluar itu 5,000 hingga 10,000 satu hari,

mana yang ada modal besar dia boleh keluarkan. Dan kita akan benarkan jenis yang diimport juga yang sama taraf mutunya, kalau tak cukup di mana-mana negeri pun, bukan mesti buat di negerinya, tetapi kita benarkan import. Itulah sebabnya saya telah menjalankan siasatan dan dengan pengakuan dan kerjasama sebagai Menteri Perhubungan, saya mesti seberapa daya upaya hendak menyelamatkan jiwa. Satu hari saya tangguhkan, berapa banyak jiwa terbang dan melayang. Sekali melayang terus melayang.

Dr Tan Chee Khoon: Apabila saya masuk ke Dewan ini tadi, saya dengar Menteri berkenaan mengatakan ada topi keledar yang mempunyai cap palsu. Adakah beliau berhubung dengan pihak Polis supaya menangkap pengeluar topi keledar palsu itu dan juga adakah kes seperti itu dibawa ke mahkamah dan didenda?

Tan Sri Haji Sardon bin Haji Jubir: Saya sudah diberitahu ada repot-repot daripada pihak yang berniaga topi keledar yang mendapat kelulusan itu, kerana dia tentu terganggu perniagaannya dan apabila sudah dilaporkan kepada Polis, pihak Polis mesti periksa kedai itu dan siasat, tetapi Polis kena buktikan sebelum dia bawa ke mahkamah. Kalau tak ada proof, dia tak boleh prosecute samada itu betul-betul palsu atau daripada mana diimport (sources) adakah dari Taipheh, England, Amerika, sehingga jelas bahawa yang ini palsu, bukan genuine. Ini memakan waktu. Saya belum dapat repot dan berapa-berapa yang kena prosecute, tetapi saya dengar sudah ada repot dan telahpun ada barangkali dibawa ke mahkamah.

Dr Tan Chee Khoon: Soalan tambahan, Tuan Yang di Pertua. Adakah Menteri yang berkenaan sedar apabila kita di sini selalu bertanya bila hendak menguat-kuasakan apa-apa undang-undang Kerajaan sentiasa mengatakan semua bersedia, tetapi tentang ini apa yang disediakan semua bercakap bohong sahaja, Tuan Yang di Pertua. Saya hendak bertanya kepada Menteri yang berkenaan bolehkah beliau menyasat dengan teliti perkara ini daripada semua segi supaya tarikh yang ditetapkan atau akan ditetapkan jangan ditunda lagi?

Tan Sri Haji Sardon bin Haji Jubir: Tuan Yang di Pertua, saya sebagai seorang Menteri yang bertanggungjawab tidak

berkata bohong. Yang sebenarnya perkataan saya, my target date was the 1st March, matlamat, tarikh 1hb Mac, matlamat—bukan the target date, tetapi press menguatkan lagi the target date itu hilang, taruh 1st March. I stick to my gun, kerana once I pull a revolver loaded I shoot (*Ketawa*). Saya telah dicabar, kalau tidak ada target date orang tidak buat dan orang tidak beli. Jadi inilah, Tuan Yang di Pertua, Yang Berhormat dari Batu patut beliau berterima kasih kepada Kerajaan Perikatan yang hendak menyelamatkan jiwa yang tidak ternilai harganya dalam dunia ini.

Tuan V. Veerappen: Adakah Menteri sedar oleh kerana target date itu sudah ditetapkan oleh Kerajaan dan rakyat sudah terkeliru dan banyak kekeliruan dan orang-orang yang membuat topi keledar itu profiteer dan dia sudah dapat banyak untung.

Tan Sri Haji Sardon bin Haji Jubir: Saya tidak hendak jawab. Ini nyawa bukan fasal untung rugi kerana undang-undang telah diluluskan di sini.

Tuan V. Veerappen: Adakah Menteri sedar iaitu topi-topi keledak (*Ketawa*) yang diimport dari Taiwan lebih murah harganya dari topi-topi yang dikeluarkan oleh negeri kita sendiri. Kalau sedar sebab apa begitu dan adakah satu sebab yang lain iaitu SIM mendapat commission atau royalty di atas tiap-tiap topi keledak yang dikeluarkan dalam negeri ini? (*Ketawa*).

Tuan Yang di Pertua: Topi apa. Ahli Yang Berhormat maksudkan?

Tuan V. Veerappen: Topi keledar.

Tan Sri Haji Sardon bin Haji Jubir: Tuan Yang di Pertua, Yang Berhormat ini barangkali dia import sendiri saya tidak tahu. Saya beritahu ada setengah-setengah topi yang diimport setengahnya daripada negeri-negeri luar ini termasuk satu daripadanya daripada Taiwan atau dari negara-negara mana, tetapi cap yang palsu bukan yang genuine. Jadi soal untung-rugi bukan soalan saya dan siapa yang telah membeli tidak mengikut syarat-syarat itu kerana harga murah terpaksa dia akan kena beli lagi barangkali yang tidak pecah dua nanti kepala dia pecah dua. Kerana syarat-syarat undang-undang ini menyelamatkan jiwa. Saya tidak mahu

menjawab lagi tentang untung-rugi, ini bukan soal Menteri Perhubungan, Menteri Perhubungan menyelamatkan jiwa.

Tuan Hashim bin Gera: Tuan Yang di Pertua, soalan tambahan. Bolehkah Menteri Perhubungan mengambil satu tindakan yang tegas kepada penjual-penjual topi keledar yang menjual berlebihan 100% berlipat ganda. Misalnya ada satu jenis topi keledar harganya sebelum dikuatkuasakan \$9.50, tetapi setelah dikuatkuasakan dan ada tanda SIM, maka harganya naik \$19.50, maka pengguna-pengguna berkata pada saya, mengapa Menteri Perhubungan biarkan perkara ini. Sebab itulah saya mengemukakan ini supaya beliau mengambil tindakan sebab pengguna-pengguna menyalahgunakan SIM itu.

Tuan Yang di Pertua: Saya ganggu Ahli Yang Berhormat bercakap kerana memakai cermin mata panas (*Ketawa*).

Tuan Hashim bin Gera: Tuan Yang di Pertua, mata saya silau dari cahaya hadapan itu (*Ketawa*).

Jadi pengguna-pengguna topi keledar di Malaysia ini di kawasan saya di bandar Ipoh bertanya, mengapa sampai begitu mahal barangkali SIM itu lain maknanya. Kata saya itu cap piawai. Tidak, kata mereka. Saya hendak mengelakkan benda ini. Apakah maknanya, kata saya. SIM—Sardon Imported Money (*Ketawa*). Tuan Yang di Pertua, supaya mengelakkan kekeliruan pengguna-pengguna topi keledar dengan harga berlanjutan seperti itu, dia menuduh barangkali ada perhubungan di antara factory itu dengan dia, maka hari ini saya menyeru kerana hendak membersihkan namanya dia mesti bertindak menangkap orang yang menjual berlebih-lebihan itu, boleh atau tidak?

Tuan Yang di Pertua: Boleh atau tidak apa? (*Ketawa*).

Tuan Hashim bin Gera: Menangkap penjual-penjual yang mengambil untung yang berlebihan supaya membersihkan nama baiknya.

Tan Sri Haji Sardon bin Haji Jubir: Tuan Yang di Pertua, perkara price control, saya akan berhubung dengan Timbalan Menteri

Perdagangan dan Perindustrian, kalau penting dan perlu. Tetapi soal harga mahal dan murah ini soal supply and demand. Jadi saya sudah katakan undang-undang menguatkuasakan memakai topi ini sudah ditangguhkan, saya sudah beri pengakuan selagi belum cukup orang hendak beli dengan harga yang berpatutan, kalau mahal tidak usah beli, kita tidak akan tetapkan undang-undang kuatkuasakan pakai topi keledar. Jadi saya mintalah Yang Berhormat itu janganlah kata ada orang subahat, ada orang ini berkongsi. Ini bukan fasal hendak jual-beli, nyawa bukan dijual beli. Jadi saya akan panggil manufacturers supaya diminta taruh price list dan kita barangkali masukkan listing article, taruh harga. Jadi kalau harga mahal orang tidak beli, mana harga yang murah orang beli cepat, tetapi yang ikut standard SIM. Jadi itu sahajalah nasihat saya kepada Yang Berhormat dari Parit ini, jangan sampai dia pula nanti tidak dituduh dia sana sini menyuruh lekas-lekas beli. Kalau ia menyuruh membeli lekas-lekas ini ada makna (*Ketawa*).

Tuan Ng Hoe Hun: Saya seorang penunggang motosikal juga. Sebelum undang-undang ini diadakan, saya sudah memakai topi keledar apabila saya naik motosikal. Tetapi topi keledar itu tidak ada chop SIM atau tidak ada lain-lain standard chop—itu salah atau tidak mengikut undang-undang yang baharu ini?

Tan Sri Haji Sardon bin Haji Jubir: Undang-undang belum dikuatkuasakan, Tuan Yang di Pertua. Kalau Yang Berhormat itu beli topi keledar yang bagus kerana hendak menyelamatkan jiwa dan harganya mahal, saya fikir kita tengok dan kita boleh kecualikan sebab undang-undang belum dikuatkuasakan masa dia membeli itu tetapi perkara tidak timbul hari ini, kita tengok dan kita pereksa dahulu.

Tuan Loh Jee Mee: Bolehkah Yang Berhormat Menteri memberi tahu Dewan ini adakah topi-topi keledar buatan Malaysia seperti sub-standard itu lebih bermutu daripada topi-topi keledar Centurion yang dibuat di England?

Tan Sri Haji Sardon bin Haji Jubir: Soal lebih bermutu tidak bermutu bukan soal pokok. Kita ada standard kita. Mana-mana topi keledar yang dibuat di luar daripada

negara kita yang hendak masuk kita pereksa dahulu, kalau standardnya sama dengan standard kita, kita akan terima dan boleh dibawa masuk. Nama Centurion tidak menjadi soal pokok.

Tuan Haji Abdul Wahab bin Yunus: Soalan tambahan. Adakah Yang Berhormat Menteri Perhubungan sedar bahawa sesungguhnya mengadakan undang-undang topi keledar ini mendatangkan kemarahan daripada penunggang-penunggang motosikal, khasnya orang-orang Islam yang memakai serban samada pak haji atau tidak haji, orang Islam yang memakai serban dan juga orang-orang yang memakai songkok. Adakah Yang Berhormat Menteri itu sedar dan apakah jalan yang diambil oleh Yang Berhormat itu untuk mengatasi tentangan daripada orang-orang ini?

Tan Sri Haji Sardon bin Haji Jubir: Tunggulah jawapan kepada soalan nombor 25 tentang pak haji.

Tentang pakaian songkok ini, saya minta Yang Berhormat dari Dungun, Firman Allah menyuruh kita menjaga kesihatan badan, tubuh badan terutama sekali jiwa kita. Dalam dunia telah dicuba hendak mengelakkan jatuh daripada motosikal pecah kepala dan mati ialah dengan memakai topi keledar. Kita orang Melayu yang beragama Islam dan orang Islam mestilah hendak berikhtiar wajib menyelamatkan jiwa. Kalau pakai songkok masukkan dalam poket atau taruh dekat carrier sampai di masjid pakai-lah. Kalau hendak mati buatlah (*Ketawa*). Kita hendak menyelamatkan jiwa manusia pun salah, saya pula kena marah kerana hendak menyelamatkan jiwa dia. Yang Berhormat dari Dungun tolonglah sedikit barangkali kita berterima kasih fasal dengan ikhtiar dapat mengelakkan sekurang-kurangnya 40% jiwa melayang.

Tuan Haji Abdul Wahab bin Yunus: Tuan Yang di Pertua, soalan tambahan. Adakah Yang Berhormat Menteri Perhubungan sedar biasanya orang-orang yang memakai serban dan orang-orang yang memakai songkok ini jarang berlaku kemalangan, kerana mereka membawa motosikal dengan perlahan-lahan, sebab biasanya orang ini orang berhalus, orangnya berjalan dengan keadaan slow tidak seperti orang-orang muda yang yankee ataupun yang berambut panjang yang

terpaksa memotong motokar Yang Berhormat Menteri sendiri. Apakah Yang Berhormat Menteri itu berfikir ada baiknya kalau kita kecualikan orang-orang yang memakai songkok dan orang-orang yang memakai serban ini daripada menggunakan topi keledar, kerana menjadi masalaah mereka untuk membuat satu kotak bagi meletakkan songkok sebab biasanya songkok ini keras bukan kopiah. Jadi terpaksa pikul topi keledar satu, pikul tong songkok satu, saya rasa memang sulit benar cara hendak menjalankannya. Apakah perjalanan seperti itu ditimbang oleh Yang Berhormat Menteri Perhubungan?

Tan Sri Haji Sardon bin Haji Jubir: Saya telah terangkan tadi kalau sampai kepada soalan No. 25, saya akan jawab. Tetapi soal orang-orang Islam yang pakai serban menjadikan satu adat resam—biar mati adat jangan mati anak. Kalau semua anak mati kosong Malaysia, apa akan jadi. Kalau ada permohonan saya akan timbangkan. Saya sudah beri akuan, apa lagi yang hendak ditanya oleh Yang Berhormat dari Dungun itu. Saya tidak tahulah. Saya akan berikan pengisytiharan ataupun di gazetted. Saya sedang menimbangkan perkara ini.

Tuan Haji Abdul Wahab bin Yunus: Tuan Yang di Pertua, untuk penjelasan. Yang sebenarnya kurang jelas sedikit perkataan Yang Berhormat Menteri Perhubungan mengatakan pakai serban itu adat. Sebenarnya bukan adat, sebab pakai serban itu dari segi ugama Islam, sunat, kalau adat, adat Melayu. Itulah penjelasan, lain sedikit dengan ayat yang diterangkan oleh Yang Berhormat Menteri itu.

Tuan Yang di Pertua: Siapa menerangkan siapa? (*Ketawa*). Apa soalnya?

Tuan Haji Abdul Wahab bin Yunus: Penjelasan supaya betul sedikit

Tuan Yang di Pertua: Penjelasan tidak payah. Di situ tidak ada penjelasan.

KELAS LATIH KERJA

5. Tuan Abu Bakar bin Umar minta Menteri Pembangunan Negara dan Luar Bandar menyatakan:

(a) bilangan—

(i) kelas-kelas latihan,

Menteri Pelajaran (Datuk Hussein bin Datuk Onn): Tuan Yang di Pertua, pada masa ini hanya satu sahaja universiti yang telah berkembang dengan sepenuhnya, iaitu Universiti Malaya. Yayasan-yayasan pelajaran tinggi yang lain yang bertaraf universiti, iaitu Universiti Sains, Universiti Kebangsaan, Universiti Pertanian dan Institut Teknologi Kebangsaan baru sahaja ditubuhkan dan masih boleh menambah bilangan penuntut-penuntutnya dari setahun ke setahun. Oleh yang demikian, Kerajaan belum lagi ada rancangan hendak mendirikan universiti-universiti baru buat beberapa tahun yang akan datang.

ROTI—KENAIKAN HARGA

11. Tuan Peter Paul Dason minta Menteri Perdagangan dan Perindustrian menyatakan:

- (a) samada beliau sedar bahawa harga roti telah dinaikkan baru-baru ini sebanyak 20% di Negeri Pulau Pinang dan kenaikan ini telah menyusahkan beratus ribu rakyat yang miskin;
- (b) samada Kementerian beliau menyedari cadangan kilang-kilang roti hendak menaikkan harga, sebelum kenaikan itu dikuatkuasakan dan jika ya, apa tindakan Kementerian beliau mengambil untuk menahan kenaikan harga itu dan mengapa tindakan-tindakan itu gagal; dan
- (c) samada beliau sedar bahawa banyak aduan telah dibuat dalam surat khabar oleh orang-orang awam tentang kekurangan berat roti-roti yang dijual kepada mereka dan apa tindakan Yunit Penguatkuasa (Enforcement Unit) Kementerian beliau telah ambil untuk menjamin supaya roti-roti yang dijual kepada orang-orang awam betul timbangannya.

Tuan Musa Hitam: Tuan Yang di Pertua,

- (a) Kementerian saya sedar di atas kenaikan sebanyak 20% harga roti, iaitu daripada 25 sen kepada 30 sen sebiji di Pulau Pinang dan kenaikan ini telah menyusahkan sedikit pengguna-pengguna pada amnya.
- (b) Kementerian saya menyedari keinginan pembuat-pembuat roti menaikkan harga jualannya awal-awal lagi, sebelum

mereka melaksanakan tujuan tersebut. Di Pulau Pinang, pegawai-pegawai dari Kementerian saya telah mengadakan mesyuarat dengan wakil-wakil pembuat roti dan membincangkan di atas tujuan mereka hendak menaikkan harga itu. Di dalam mesyuarat tersebut, telah didapati bahawa barang-barang ramuan yang berikut telah naik harganya:

- (i) Ragi.
- (ii) Minyak.
- (iii) Mutu.
- (iv) Pewarnaar
- (v) Essence.
- (vi) Gaji.
- (vii) Alat Pemotong.
- (viii) Pembalutan.

Sungguhpun harga ramuan asas seperti gula dan tepung gandum tidak naik, tetapi kenaikan harga ramuan yang lain itu melibatkan kenaikan harga roti.

- (c) Setakat ini dalam negara kita roti dijual bukan mengikut berat tetapi butir. Oleh yang demikian tidaklah dapat kita menentukan beratan tiap-tiap butir roti yang dijual. Langkah-langkah sedang diambil oleh Kementerian saya meminta supaya pembuat-pembuat roti menanda berat dan harga tiap-tiap butir roti yang dibuatnya.

Tuan Loh Jee Mee: Soalan tambahan. Memandangkan kepada kenaikan harga barang-barang termasuk roti, bolehkah Kerajaan menimbangkan penubuhan sebuah perbadanan Kerajaan bagi mengawal harga supaya dapat memastikan harga yang berpatutan bagi barang-barang untuk faedah pembeli-pembeli?

Tuan Musa Hitam: Tuan Yang di Pertua, seperti Ahli-ahli Yang Berhormat sedia maklum pihak Kementerian saya telahpunewartakan 10 barang-barang yang dipandang sebagai barang-barang keperluan termasuklah gandum dan gula, kalau dikira-kira pembuat roti. Di dalam barang-barang keperluan ini apabila harganya hendak dinaikkan maka pengeluar-pengeluar itu hendaklah meminta kebenaran daripada Kementerian dahulu sebelum harga barang-barang keperluan ini dinaikkan dan setelah dipastikan bahawa kenaikan harga ini terpaksa dibuat disebabkan faktor-faktor

yang tertentu, maka baharulah kenaikan harga itu dibenarkan, kalau tidak, tidak dibenarkan.

Dr Tan Chee Khoo: Soalan tambahan, Tuan Yang di Pertua. Sebelum pembuat-pembuat roti atau barang lain diberi kebenaran untuk menaikkan barang-barangnya, adakah Kementerian Perdagangan dan Perindustrian berhubung dengan persatuan pengguna supaya mereka boleh memberi fikiran atas kenaikan harganya samada adil atau tidak?

Tuan Musa Hitam: Tuan Yang di Pertua, setakat ini roti tidak termasuk dalam 10 barang-barang keperluan yang telah diwartakan, jadi roti tidak payah diminta persetujuan Kementerian sebelum dinaikkan harganya, cuma barang-barang asas seperti gandum dan gula yang saya sebutkan tadi. Walaubagaimanapun soal peranan persatuan-persatuan pengguna ini di dalam soal kenaikan harga sedang dikaji dan saya berharap apabila persatuan-persatuan pengguna nanti dapat melaksanakan dasar dari segi nasional, maka suara mereka akan dapat kita ambil perhatian sebelum soal-soal ini dapat dipastikan.

SPEKULASI TANAH—KAJIAN

12. Tuan Haji Abdul Wahab bin Yunus minta Menteri Kemajuan Tanah dan Menteri Tugas-tugas Khas menyatakan apakah langkah-langkah segera yang telah diambil berhubung dengan spekulasi tanah dalam apa yang dikatakan wang panas bagi menyelamatkan rakyat negeri ini khususnya orang-orang Melayu supaya tanah mereka tidak terus terlepas dari tangan mereka.

Setiausaha Parlimen kepada Menteri Kemajuan Tanah (Tuan Mohamed bin Ujang): Tuan Yang di Pertua, perkiraan-perkiraan mengenai tanah adalah dilindungi dan dikawal oleh Kanun Tanah Negara dan Kerajaan tidak berhajat hendak menghindarkan perjalanan Undang-undang tersebut. Walaubagaimanapun baru-baru ini Kerajaan telah mengambil langkah-langkah bagi menentukan supaya kemajuan di dalam pembangunan dan perusahaan tanah tidak terjejas dengan spekulasi tanah berlebihan. Kerajaan juga telah mengambil langkah-langkah bagi menentukan supaya tanah yang

dikehendaki bagi maksud awam dan rancangan-rancangan rumah murah tidak menjadi terlampau mahal untuk diambil balik natijah daripada spekulasi tersebut. Langkah-langkah yang telah diambil termasuklah pembekuan tanah yang dikehendaki bagi maksud-maksud tersebut selama satu tahun supaya harga tanah yang berkaitan tinggal di peringkat harga sekarang untuk membolehkan pengambilan balik tanah itu kelak. Tanah yang tidak dikehendaki akan dilepaskan daripada pembekuan. Penentuan kawasan-kawasan yang sesuai untuk perumahan, perniagaan dan kawasan hijau (green belt area) bagi mengelakkan spekulasi dan pembangunan yang tidak teratur.

Langkah-langkah juga sedang diambil untuk membolehkan rakyat Malaysia yang memiliki tanah terutama sekali orang-orang Melayu dalam kawasan bandar untuk memajukan tanah mereka bagi maksud-maksud perusahaan atau perniagaan agar dapat mereka menikmati sepenuhnya faedah-faedah pembangunan daripada menjual tanah mereka apabila harga yang ditawarkan nampak menarik. Perbadanan-perbadanan kema-juan Iktisad Negeri, Perbadanan Pembangunan Bandar dan berbagai-bagai pertubuhan perumahan telahpun menggariskan rancangan-rancangan jangka pendek dan juga jangka panjang dalam perkara ini. Setengah-setengah daripada rancangan-rancangan ini telah pun dijalankan.

Tuan Haji Abdul Wahab bin Yunus: Soalan tambahan. Adakah Yang Berhormat Setiausaha Parlimen kepada Menteri Kemajuan Tanah sedar bahawa sesungguhnya soalan tanah bagi orang-orang Melayu di dalam bandar ini oleh kerana harganya terlampau naik maka orang-orang Melayu yang ada di dalam bandar tidak sanggup menghadapi perseimbangan ataupun perlawanan pembangunan yang ada di bandar itu, adakah Yang Berhormat Setiausaha Parlimen sedar tentang hal itu, dan apakah cara yang telah dijalankan bagi membolehkan orang-orang Melayu yang mempunyai tanah di bandar-bandar dapat mengimbangkan dengan orang-orang lain bagi mendirikan bangunan-bangunan yang setaraf dan juga bagi menghadapi keadaan-keadaan yang mendesak sebagai penduduk ataupun sebagai penghuni di dalam bandar itu.

Tuan Mohamed bin Ujang: Tuan Yang di Pertua, memangnya Kementerian saya sedar maka itulah sebabnya sebagaimana yang saya terangkan tadi ada beberapa badan Kerajaan membantu mereka, orang Melayu mendirikan bangunan-bangunan di kawasan-kawasan bandar.

Tuan Hashim bin Gera: Soalan tambahan. Adakah baharu ini sahaja yang Kerajaan sedar wang panas itu, kerana jualan tanah wang panas itu disedari oleh Kerajaan yang membahayakan kepada bumiputra, adakah selama ini Kerajaan tidak sedar?

Tuan Mohamed bin Ujang: Dahulu tidak timbul, tetapi sekarang ditimbulkan, sekarang saya jawab dalam Dewan Rakyat ini.

Tuan Hashim bin Gera: Tuan Yang di Pertua, soalan tambahan. Kalau Kerajaan sudah sedar berkenaan dengan wang panas ini, maka orang yang membawa wang panas itu adakah Kerajaan bertindak akan meng-hukum mereka, mereka menjadi broker, yang menjadikan tanah bumiputra itu terjual dengan wang panas ini melebur. Adakah Kerajaan akan bertindak menangkap mereka itu sebagai broker yang merugikan bumiputra dan negara?

Tuan Mohamed bin Ujang: Soalannya tidak berapa terang, Tuan Yang di Pertua.

Tuan Hashim bin Gera: Soalan ini lebih terang, Tuan Yang di Pertua. Adakah Kerajaan bertindak kepada broker yang menjualkan tanah bumiputra dan negara ini dengan wang panas daripada luar negeri itu kerana ia membahayakan negara, adakah Kerajaan bertindak akan menahan atau menangkap mereka?

Tuan Mohamed bin Ujang: Tuan Yang di Pertua, soal broker ini adalah soal lain. Kalau mereka itu menjalankan kerja broker dengan halal, dengan cara yang tertentu, tentulah boleh, tetapi jikalau menipu, yang tidak halal, tentulah ditangkap oleh Polis.

Tuan Hashim bin Gera: Tuan Yang di Pertua, soalan tambahan. Selama ini yang dijalankan oleh broker itu dengan secara halal, tetapi sudah merugikan negara, baharu sekarang Kerajaan hendak bertindak, itu yang saya bertanya. Adakah hendak ditangkap atau tidak, walaupun secara halal, tetapi merugikan negara?

Tuan Mohamed bin Ujang: Soalan itu telah saya sudah jawab tadi.

SISTEM EJAAN BARU— MELAKSANAKAN

13. Dr Tan Chee Khoon bertanya kepada Menteri Pelajaran samada beliau sedar bahawa masanya belum lagi sesuai untuk melaksanakan Sistem Ejaan Baru dalam peperiksaan Penilaian Darjah V, jika ya, samada beliau akan menimbang menangguk-an pelaksanaan sekurang-kurangnya dua tahun lagi supaya guru-guru dan murid-murid dapat memahami benar-benar Sistem Ejaan Baru itu.

Setiausaha Parlimen kepada Menteri Pelajaran (Tuan Mohamed bin Rahmat): Tuan Yang di Pertua, sistem ejaan baru adalah sesuai untuk digunakan bagi peperiksaan Penilaian Darjah V kerana:

- (a) Ejaan yang diajar kepada murid-murid sekarang ini ialah ejaan baru.
- (b) Dari segi membaca, tidak sukar bagi murid-murid membaca tulisan di dalam ejaan baru.
- (c) Peperiksaan Penilaian Darjah V adalah di dalam bentuk objektif yang tidak berkehendakkan murid-murid menulis jawapan. Murid-murid hanya diperlukan membaca soalan-soalan dan menandakan dengan pensil pilihan-pilihan jawapannya di dalam kertas jawapan.

Oleh yang demikian, tidak perlu ditangguhkan lagi penggunaan sistem ejaan baru itu di dalam Peperiksaan Penilaian Darjah V.

Dr Tan Chee Khoon: Soalan tambahan, Tuan Yang di Pertua. Adakah Setiausaha Parlimen kepada Menteri Pelajaran sedar bahawa murid-murid di sekolah rendah, khususnya dalam Darjah V belum ada semuanya buku-buku yang dicetak menggunakan ejaan baharu dan walaupun dalam peperiksaan ini objektif, katanya tidak payah menulis, mark sahaja, tetapi kalau buku-bukunya menggunakan ejaan lama dan di dalam peperiksaan murid-murid membaca ejaan baharu, maka boleh didapati kekeliruan. Oleh sebab itu, bolehkah Kerajaan atau Kementerian Pelajaran menimbangkan perkara ini untuk kepentingan murid-murid di dalam sekolah rendah?

Tuan Mohamed bin Rahmat: Tuan Yang di Pertua, Kementerian Pelajaran sebenarnya telah mengeluarkan arahan kepada sekolah-sekolah dan juga kepada guru-guru supaya memperkenalkan ejaan baharu ini dan walaupun kita faham tidak semua buku-buku teks yang dibuat di dalam ejaan baharu, walaupun baharu-baharu ini telah ada buku-buku teks di dalam ejaan baharu, tetapi dengan pengenalan yang dapat dibuat oleh guru-guru di dalam darjah pada setiap hari itu, maka kanak-kanak atau murid-murid ini dapat memahami akan ejaan baharu ini dan juga digunakan di dalam pelajaran yang diberikan di sekolah-sekolah. Selain daripada itu, Jabatan-jabatan Pelajaran Negeri telahpun mengadakan kursus-kursus bagi guru-guru mengenai ejaan yang baharu ini. Dari segi persiapan ini, saya rasa, kanak-kanak di sekolah itu telah pun dapat memahami dan mungkin telah pun mahir di dalam ejaan baharu ini.

Tuan Yang di Pertua: Masa sudah cukup.

(Masa untuk Pertanyaan-pertanyaan bagi Jawab Mulut telah cukup dan jawapan-jawapan Lisan bagi Pertanyaan-pertanyaan No. 14 hingga 29 adalah diberi di bawah ini).

KAMPUNG BARU JINJANG

14. Dr Tan Chee Khoo minta Menteri Tugas-tugas Khas menyatakan samada satu rancangan untuk membina sebuah bandaran (Township) di Jinjang meliputi Kampung Baru Jinjang, Jinjang Utara Tambahan, Jinjang Selatan Tambahan, Nanyang Estet dan kawasan setinggan di sebelah Jinjang Selatan yang mengandungi lebih kurang 800 buah rumah; jika ya, berikan butir-butirnya.

Menteri Tugas-tugas Khas (Dr Lim Keng Yaik): Ada kemungkinan pertanyaan ini berbangkit dari satu siaran akhbar yang menyebut iaitu saya berkata bahawa Kerajaan akan memajukan Kampung Baru Jinjang menjadi bandar dan rancangannya sedang disediakan.

Siaran tersebut tidak begitu tepat kerana yang sebenarnya saya hanya menyatakan harapan bahawa Kampung Baru Jinjang di suatu masa kelak akan dapat dimajukan menjadi bandar.

Kerajaan-kerajaan Negeri yang berkenaan adalah bertanggungjawab untuk mengkaji

dan memajukan mana-mana kampung baru yang mempunyai "resources" dan "potentialities" menjadi pekan atau bandar.

Bagi Kampung Baru Jinjang adalah diketahui bahawa Kerajaan Negeri Selangor memang ada memikirkan rancangan untuk menjadikannya sebuah pekan dan sekarang kemungkinannya sedang dikaji.

SURAT-SURAT BOM—TINDAKAN

15. Tuan Chan Fu King minta Menteri Hal Ehwal Dalam Negeri menyatakan apakah tindakan yang telah diambil oleh Kementerian beliau terhadap orang-orang yang bertanggungjawab mengirim surat-surat yang mengandungi bom dari Malaysia baru-baru ini.

Menteri Hal Ehwal Dalam Negeri (Tun Dr Ismail Al-Haj): Peristiwa mengenai surat-surat yang mengandungi bom telah berlaku dalam bulan Oktober tahun 1972. Siasatan telah dijalankan oleh pihak Polis atas perkara ini. Sehingga hari ini pihak Polis belum lagi dapat mengesan orang-orang yang bertanggungjawab dalam perkara itu. Oleh yang demikian belumlah ada apa-apa tindakan selanjutnya diambil terhadap mereka.

KERTAS JAWAPAN PEPERIKSAAN L.C.E./S.R.P.

16. Tuan Chan Fu King minta Menteri Pelajaran menjelaskan mengapa calon-calon yang mengambil peperiksaan L.C.E. dan S.R.P. tahun lalu diminta menulis bangsa mereka di dalam kertas-kertas jawapan.

Menteri Pelajaran (Datuk Hussein bin Datuk Onn): Calon-calon yang mengambil peperiksaan L.C.E. dan S.R.P. tidak diminta menulis bangsa mereka pada kertas-kertas jawapan.

GURU SAINS/ILMU HISAB—KEKURANGAN

17. Tuan Fan Yew Teng minta Menteri Pelajaran menyatakan jumlah kekurangan guru-guru berkelayakan mengajar Sains dan Ilmu Hisab di sekolah-sekolah Menengah yang masih Kementerian mengalami pada 31hb Mac, 1973 dan apakah langkah-langkah yang Kementerian beliau telah ambil ataupun akan ambil mengatasi kekurangan ini.

Datuk Hussein bin Datuk Onn: Jumlah kekurangan guru-guru Sains dan Ilmu Hisab yang dialami oleh Kementerian Pelajaran pada awal tahun ini ialah 1,062 orang.

Di antara langkah-langkah yang telah diambil oleh Kementerian untuk mengatasi kekurangan ini ialah:

- (i) Menambahkan bilangan siswazah-siswazah Sains yang mengambil Diploma Pendidikan di Universiti Malaya.
- (ii) Menambahkan bilangan guru-guru Sains di Maktab-maktab Perguruan.
- (iii) Memulakan kursus Perguruan Sains Fisikal di Institut Teknologi Kebangsaan semenjak tahun 1972 dan kursus Sains Biological di Universiti Pertanian semenjak tahun 1971. Adalah dijangkakan bahawa kedua-dua yaysan tersebut akan dapat mengeluarkan 180 orang guru setahun.
- (iv) Mengadakan kursus-kursus dalam perkhidmatan bagi guru-guru Sains dan Ilmu Hisab di Universiti Malaya semenjak tahun 1972.

GONORRHOEA/SYPHILIS—PENYAKIT

18. Dr S. Seevaratnam minta Menteri Kesihatan menyatakan apakah langkah-langkah Kementerian beliau telah ambil untuk mengurangkan kadar kes-kes "sakit perempuan" (V.D.) yang sangat tinggi dalam negara kita dan samada beliau akan menimbang mendirikan kelinik-klinik di Padang Besar, Kroh dan Rantau Panjang di sempadan Thai-Malaysia, untuk menyelenggarakan kes-kes "sakit perempuan" (V.D.).

Menteri Kesihatan (Tan Sri Lee Siok Yew): Walaupun ada orang mengatakan bahawa sakit perempuan "V.D." telah bertambah di negara ini, rekod-rekod yang ada pada kita dalam 5 tahun yang lampau menunjukkan tidak begitu. Ini mungkin disebabkan pesakit-pesakit tidak melaporkan ini sungguhpun penyakit Gonorrhoea dan Syphilis hendaklah dilaporkan mengikut undang-undang.

Bagi mengatasi masaalah ini, satu pengajian khas akan diadakan di negeri-negeri utara Semenanjung ini di mana semua doktor am sedang diumumkan supaya melaporkan kes-kes dengan menggunakan satu borang khas yang boleh memelihara kesantunan pesakit-pesakit mereka.

GURU-GURU SEKOLAH TAMIL

19. Dr S. Seevaratnam minta Menteri Pelajaran menyatakan samada beliau sedar bahawa ada banyak lagi kekurangan guru-guru sekolah-sekolah Tamil yang berkecukupan di Malaysia Barat, dan jika ya, apakah langkah-langkah Kementerian beliau telah ambil untuk mengatasi kekurangan ini.

Datuk Hussein bin Datuk Onn: Ya, saya sedar. Kementerian Pelajaran sedang menjalankan usaha-usaha untuk mengatasi kekurangan tersebut. Kursus-kursus 3 tahun dalam masa cuti sekolah telah diadakan sejak tahun 1967 untuk melatih guru-guru sementara sekolah Tamil yang memenuhi syarat-syarat yang diperlukan. Pada akhir bulan April ini seramai 135 orang guru akan tamat kursus latihan mereka dan guru ini akan ditempatkan di sekolah-sekolah yang mempunyai kekosongan.

BARANG KEPERLUAN— KENAIKAN HARGA

20. Tuan Yeoh Teck Chye bertanya kepada Menteri Perdagangan dan Perindustrian langkah-langkah positif apakah yang telah diambil oleh beliau bagi mengawal kenaikan harga barang-barang keperluan.

Menteri Perdagangan dan Perindustrian (Tun Dr Ismail Al-Haj): Saya suka menyatakan bahawa soalan yang serupa ini telah dikemukakan oleh Yang Berhormat Tuan V. David pada 19hb Januari, 1972. Pada 15hb Mei, 1972 Yang Berhormat Tuan V. David dan juga pada 11hb Mei, 1972, Y. B. Raja Nong Chik telahpun kemukakan soalan yang sama di dalam Dewan ini. Oleh itu, saya tidak ada apa-apa untuk ditambah kepada jawapan yang telah diberi dahulu.

KEGELAPAN (BLACK OUT)— GANGGUAN

21. Tuan Yeoh Teck Chye bertanya kepada Menteri Kerja Raya dan Tenaga mengapa pada 1hb Mac, 1973 telah berlaku satu kegelapan (black out) dan samada Lembaga Elektrik Negara telah gagal menjalankan tugasnya pada masa itu.

Menteri Kerja Raya dan Tenaga (Datuk Haji Abdul Ghani Gilong): Soalan Ahli Yang Berhormat itu tidak jelas kerana kawasan yang mengalami gangguan bekalan

itu tidak disebutkan. Walaubagaimanapun jika Ahli Yang Berhormat merujuk kepada gangguan bekalan di Petaling Jaya selama 20 minit, sukacita saya menegaskan di sini bahawa gangguan itu bukanlah disebabkan oleh kecuaian kakitangan Lembaga.

Gangguan bekalan pada 1hb Mac, 1973 telah berlaku apabila kilat menyebabkan talian penghantaran 275,000 voltase dari pencawang Port Dickson ke Kuala Lumpur melentik (tripped). Pada biasanya perlintasan satu talian tidak akan menyebabkan gangguan besar tetapi pada masa itu pencawang itu sedang diperbesarkan dan peraturan sementara perlu dibuat untuk membolehkan bekalan kepada pengguna-pengguna diteruskan pada masa kerja-kerja memperbesarkan itu dijalankan. Ini telah menyebabkan gangguan bekalan apabila talian penghantaran itu disambar oleh kilat.

Saya telah difahamkan bahawa apabila kerja-kerja membesarkan pencawang yang dijangka siap pada akhir bulan Mei 1973 nanti, kerja-kerja bagi memperbaiki kerosakan seperti ini tidak akan mengambil masa yang panjang seperti yang telah berlaku itu.

TABUNG HAJI—WANG SIMPANAN

22. Nik Abdul Aziz bin Nik Mat bertanya kepada Menteri Kemajuan Tanah dan Menteri Tugas-tugas Khas menyatakan adakah pernah pihak Tabung Haji mengeluarkan zakat daripada wang simpanan ahli-ahli Tabung Haji, dan jika tidak, bolehkah pihak Tabung Haji mengadakan pegawai-pegawai tambahan untuk menguruskan zakat penyimpanan-penyimpanan Tabung Haji itu dan juga untuk pemegang-pemegang Amanah Saham MARA.

Menteri Kemajuan Tanah dan Menteri Tugas-tugas (Datuk Haji Mohamed Asri bin Haji Muda): Tabung Haji tidak pernah mengeluarkan zakat daripada wang simpanan ahli-ahlinya. Menurut hukum Fekah yang wajib mengeluarkan zakat ialah orang Islam yang ada menyimpan wang walau di mana sekalipun dengan syarat cukup hol dan nisabnya. Pengeluaran zakat ialah kewajipan seseorang di atas dirinya sendiri. Dengan itu, soal mengeluarkan zakat terpulanglah kepada seseorang itu untuk melaksanakan tanggungjawabnya. Disebabkan zakat ialah tanggungjawab individu tiada kemungkinan bagi Tabung Haji mencampur tangan dalam hal ini.

GAJI MINIMA PENOREH GETAH

23. Dr A. Soorian minta Menteri Buruh dan Tenaga Rakyat menyatakan:

- (a) memandangkan kenaikan barang-barang keperluan sehari-hari, bolehkah Kerajaan menetapkan gaji minima tiap-tiap penoreh getah \$5 sehari, supaya penoreh-penoreh getah ini yang menaikkan taraf ekonomi negara, dapat hidup dengan lebih bermakna di dalam masyarakat kita;
- (b) memandangkan bahawa kebanyakan pekerja-pekerja ladang getah selepas bersara atau diberhentikan dibiarkan menderita, bolehkah Kerajaan berunding dengan pihak majikan di ladang-ladang supaya menimbang memberikan lebihkurang 5 ekar tanah bagi tiap-tiap seorang agar dapat mereka-mereka ini meneruskan kehidupan mereka;
- (c) memandangkan yang taraf kesihatan di ladang-ladang getah terlalu rendah dan dibeberapa luas ladang-ladang getah yang tertentu, doktor-doktor yang datang melawat, jika ada, tidak kerap kali datang dan tidak mengambil berat lagi melawat ladang-ladang getah tersebut, apakah langkah-langkah yang telah diambil oleh Kerajaan bagi memperbaiki keadaan ini; dan
- (d) memandangkan adanya pemecahan di ladang-ladang getah dan menggantikan dengan tanaman kelapa sawit, misalnya di ladang getah Sengkang, Negri Sembilan, yang mana memerlukan cuma $\frac{1}{2}$ sahaja tenaga buruh bagi tiap-tiap ekar jika dibandingkan dengan getah, menjadikan di merata kawasan-kawasan luar bandar berlaku pengangguran dan kurang pekerjaan, apakah langkah-langkah yang diambil oleh Kerajaan bagi mengatasi masalah pengangguran ini.

Menteri Buruh dan Tenaga Rakyat (Tan Sri V. Manickavasagam):

(a) Pekerja-pekerja ladang adalah mendapat kadar gaji dan mempunyai syarat-syarat pekerjaan mengikut perjanjian bersama yang dibuat dengan sukarela di antara Kesatuan Kebangsaan Pekerja-pekerja Ladang (N.U.P.W.) dan Pertubuhan Pengeluaran-pengeluar Pertanian Tanah Melayu

(MAPA). Mengikut perjanjian ini, pekerja-pekerja adalah dijamin bagi gaji asas sebanyak \$3.20 sehari. Di samping itu, mereka juga menerima bayaran bagi getah sekerap (scap rubber) dan bayaran bonus bagi pekerja-pekerja luar. Pada umumnya, hitung panjang pendapatan harian bagi pekerja-pekerja ladang di bawah perjanjian ini adalah sebanyak \$4.00 atau lebih dan setengah-setengahnya mendapat sebanyak \$7.00 sehari. Pendapatan ini bolehlah dianggap wajar dan menasabah memandangkan bahawa kebanyakan dari pekerja-pekerja ladang juga disediakan dengan kemudahan-kemudahan seperti rumah percuma, rawatan perubatan percuma, bekalan air dan api percuma. Oleh yang demikian, adalah tidak perlu untuk mengadakan gaji minima berkanun bagi pekerja-pekerja ladang.

Mengenai perkara (b) dan (c), baru-baru ini Kerajaan telah menubuhkan sebuah "Jawatankuasa Bertugas" (Task Force) yang terdiri dari wakil-wakil perusahaan ladang dan lombong dan Jabatan-jabatan Kerajaan, untuk menimbang masaalah-masaalah berkaitan dengan kemudahan-kemudahan termasuk sekam memiliki rumah bagi pekerja-pekerja ladang. Jawatankuasa Bertugas itu akan mengemukakan laporannya kepada Kerajaan dalam minggu pertama bulan Mei ini. Laporan itu adalah mengenai perkara-perkara yang dibangkitkan oleh Ahli Yang Berhormat.

(d) Saya sedar bahawa dari semasa ke semasa, disebabkan oleh penanaman semula dan sebab-sebab lain, pekerja-pekerja ladang telah diketepikan. Ramai dari pekerja-pekerja yang diketepikan itu berjaya mendapatkan pekerjaan-pekerjaan lain. Terdapat banyak peluang-peluang pekerjaan bagi pekerja-pekerja ladang di negeri ini, dengan syarat bahawa pekerja-pekerja yang diketepikan itu bersedia untuk berpindah ke kawasan lain. Pada amalnya, setengah pekerja-pekerja adalah tidak mahu berpindah dan ini telah menimbulkan masaalah-masaalah. Walaubagaimanapun, Kementerian saya menerusi Pejabat-pejabat Perkhidmatan Pekerjaan, memberikan segala bantuan yang boleh kepada pekerja-pekerja yang terlibat itu.

EKSEKUTIF KAYU BALAK— SEKATAN

24. Tuan Haji Shafie bin Haji Abdullah minta Menteri Perusahaan Utama menyata-

kan adakah Kerajaan sedar bahawa dasar perindustrian sekarang ini yang melonggarkan sekatan kayu-kayu tempatan bagi diekspotkan keluar negeri itu telah menyebabkan kesusahan kepada rakyat negeri ini untuk mendapatkan bahan-bahan kayu dan papan untuk keperluan tempatan atau sendirian dengan murah.

Menteri Perusahaan Utama (Datuk Haji Abdul Taib bin Mahmud): Sebenarnya Kerajaan tidak melonggarkan sekatan eksport kayu balak dari Malaysia Barat, dan sebaliknya sebagaimana Ahli Yang Berhormat sedia maklum Kerajaan telah menyekatkan eksport 10 jenis kayu balak "populer" dari Malaysia Barat mulai daripada bulan November, 1972 untuk menentukan bekalan kayu balak kepada pengilang-pengilang tempatan.

TOPI KELEDAR BAGI PASUKAN KESELAMATAN

25. Dr A. Soorian minta Menteri Perhubungan menyatakan:

- (a) mengapa anggota-anggota Pasukan Keselamatan semasa menjalankan tugas dikecualikan daripada memakai topi keledar. Tidakkah pihak Kementerian bersetuju bahawa undang-undang ini patut dikenakan lebih dahulu kepada mereka daripada orang-orang lain oleh kerana anggota-anggota Pasukan Keselamatan dalam melaksanakan tugas-tugas mereka perlu tenang dan menjaga keselamatan;
- (b) perangkaan-perangkaan telah menunjukkan bahawa pemakaian topi keledar telah mengurangkan angka kematian-kematian di jalanraya; jika begitu, mengapakah undang-undang ini tidak dikuatkuasakan di Malaysia Timur;
- (c) kebanyakan penunggang-penunggang motosikal adalah miskin dan setengah daripada mereka telah membeli topi-topi keledar sebelum ada topi-topi keledar "SIM". Nyatakan adakah ini bermakna yang mereka terpaksa membuang topi-topi keledar mereka yang berharga di antara \$30 hingga \$50 tiap-tiap satu kerana tiada cap "SIM";
- (d) sebagaimana yang dikatakan oleh Pengarah "SIM" Dr Leong Kwok Onn, bahawa untuk memenuhi keperluan

akan memakan masa bertahun-tahun dan topi-topi keledar buatan luar negeri nampaknya tidak boleh diterima, nyatakan bagaimanakah kedudukan penunggang-penunggang motosikal dalam hal ini; dan

- (e) bolehkah Kementerian ini menimbang mengecualikan Haji-haji dan alim-ulama daripada memakai topi keledar kerana tidak sesuai dan selesa sama seperti memakai tali leher dengan Baju Melayu.

Tan Sri Haji Sardon bin Haji Jubir:

- (a) Seseorang anggota Pasukan Keselamatan yang menunggang motosikal adalah dikecualikan di bawah Kaedah-kaedah Motosikal (Topi Keledar) 1973, dari memakai topi keledar semasa menjalankan tugasnya oleh kerana ianya telah dimestikan memakai topi keledar mengikut peraturan-peraturan jabatannya semasa menjalankan tugas.

Pengecualian tersebut dibuat semasa ianya bertugas. Apabila seseorang anggota Pasukan Keselamatan tidak bertugas, ianya dimestikan memakai topi keledar seperti orang-orang awam yang lain. Oleh yang demikian pengecualian itu dibuat hanya untuk tujuan kaedah-kaedah di bawah Ordinan Lalu Lintas.

- (b) Negeri-negeri Sabah dan Sarawak masing-masing mempunyai Undang-undang Lalu Lintas mereka sendiri. Walaupun ianya telah diistiharkan sebagai Undang-undang Persekutuan, masih belum ada pindaan-pindaan yang dilakukan untuk membolehkan Menteri membuat kaedah-kaedah mewajibkan pemakaian topi keledar di dalam undang-undang yang sepatutnya untuk negeri-negeri ini. Walaubagaimanapun undang-undang mewajibkan penunggang-penunggang motosikal memakai topi keledar di negeri-negeri ini boleh dibuat oleh Kerajaan Negeri masing-masing kelak.
- (c) Penunggang-penunggang motosikal, motoskuter dan penumpang-penumpang yang telah membeli topi keledar sebelum pengenalan kaedah-kaedah mewajibkan pemakaian topi keledar boleh memakainya sekiranya topi-topi mereka mengikut taraf pusat-pusat

Piawaian negara-negara yang mengeluarkan topi-topi keledar itu. Tetapi kepada mereka yang memakai topi keledar yang tidak mempunyai bukti sebarang taraf, mereka hendaklah menukarnya untuk keselamatan diri mereka oleh kerana topi-topi itu tidak memberikan perlindungan yang maksimum.

- (d) Semasa persidangan akhbar yang telah diadakan oleh Pusat Piawaian Malaysia pada 23.2.1973 apabila soalan-soalan ditimbulkan berkenaan dengan bila masanya keempat-empat pengeluar topi keledar yang telah diluluskan itu dapat mengeluarkan topi-topi keledar yang cukup untuk 450,000 orang penunggang-penunggang dan penumpang-penumpang motosikal, Pengarah Pusat Piawaian Malaysia menjawab bahawa berdasarkan perangkaan-perangkaan yang didapati pada masa itu, keempat-empat pengeluar itu boleh mengeluarkan 1,000 buah topi keledar sehari. Ini akan mengambil masa bertahun-tahun untuk memenuhi keperluan itu. Beliau menambah bahawa oleh kerana ada lagi 12 buah pengeluar yang mengeluarkan topi-topi itu dan 4 buah pengeluar yang telah diluluskan itu akan menambahkan pengeluarannya, keadaannya akan bertambah baik di dalam masa beberapa bulan yang akan datang.

Oleh kerana pengkuatkuasaan peraturan-peraturan mewajibkan pemakaian topi keledar telah ditunda, penunggang-penunggang motosikal yang sekarang ini masih belum mempunyai topi keledar boleh membelinya kemudian apabila topi-topi keledar telah mencukupi.

- (e) Perkara ini sedang dipertimbangkan.

TRAJIDI KAMPUNG BARU TAMPIN

26. Tuan Tiah Eng Bee minta Menteri Hal Ehwal Dalam Negeri menyatakan apakah langkah-langkah yang beliau telah ambil sejak berlakunya trajidi Kampung Bahru, dekat Tampin, untuk memperbaiki imej pasukan polis kita supaya dapat memenangi keyakinan orang-orang kampung sebagai mana yang telah disyorkan oleh seorang

jurucakap polis menerusi suatu persidangan akhbar di Kuala Lumpur selepas berlakunya trajidi itu.

Tun Dr Ismail Al-Haj: Imej pasukan polis tidak jatuh dengan berlakunya trajidi Kampung Bahru, dekat Tampin itu. Setahu saya orang kampung tidak hilang kepercayaan terhadap pasukan polis. Oleh itu soal memperbaiki imej pasukan polis tidak timbul.

PERUSAHAAN PERFILEMAN— JAWATANKUASA

27. Tuan Haji Shafie bin Haji Abdullah bertanya kepada Menteri Perdagangan dan Perindustrian bolehkah beliau jelaskan pengumuman Menteri Hal Ehwal Dalam Negeri dalam sidang Parlimen pada 9-3-71 bahawa sebuah Jawatankuasa Kerja telahpun dilantik oleh Kerajaan untuk menyiasat perkara dua buah syarikat filem yang menjalankan monopoli dalam mengimpot filem-filem dan pengurusan panggung-panggung wayang, adakah laporan dari Jawatankuasa itu telah siap dan apakah butir-butir laporan tersebut.

Tun Dr Ismail Al-Haj: Memang benar bahawa sebuah Jawatankuasa ada ditubuhkan yang terdiri dari Pegawai-pegawai dari Kementerian Perdagangan dan Perindustrian. Tujuan Jawatankuasa ini adalah untuk mendapat butir-butir latar belakang tentang kedudukan perusahaan perfileman yang terdapat di negara ini di masa sekarang. Oleh sebab betapa kompleksnya masalah-masalah yang dihadapi oleh perusahaan perfileman, Jawatankuasa ini belum dapat menggubal satu polisi dari segi jangka panjang untuk menyusun semula industri perfileman yang terdapat pada masa ini. Didapati juga bahawa Kementerian-kementerian dan Jabatan-jabatan Kerajaan yang lain ada terlibat secara langsung ataupun tidak langsung dengan industri ini.

Saya suka memaklumkan kepada Ahli Yang Berhormat bahawa soal monopoli dalam aktiviti-aktiviti perusahaan perfileman telah dibangkitkan semasa Seminar Ekonomi Bumiputra baru-baru ini. Beberapa usul yang penting telah diluluskan oleh Seminar tersebut. Kerajaan akan menimbang usul-usul ini dan Kementerian saya akan diberi peranan yang penting di dalam hal ini.

IJAZAH UNIVERSITI NANTAH/TAIWAN/INDIA—IKTIRAF

28. Tuan Lim Kit Siang minta Menteri Pelajaran:

- (i) menjelaskan apakah yang beliau maksudkan apabila beliau memberitahu Dewan Rakyat dalam bulan Disember tahun sudah bahawa Kerajaan telah membuat keputusan bahawa ijazah-ijazah dan kelayakan-kelayakan dari universiti-universiti Nantah, Taiwan dan India tidak akan diiktiraf kerana kepentingan negara; dan
- (ii) nyatakan mengapa Kerajaan tidak mengeluarkan laporan Jawatankuasa Kementerian mengenai penilaian dan penaksiran ijazah-ijazah dan kelayakan-kelayakan dari luar negeri.

Datuk Hussein bin Datuk Onn:

- (i) Di waktu menjawab Ucapan Penangguhan Yang Berhormat Encik Oh Siew Aun di dalam Persidangan Dewan Negara pada 14hb Februari yang lalu, saya telah menjelaskan bahawa keputusan Kerajaan tidak mengiktiraf kelayakan-kelayakan daripada Universiti-universiti Nanyang dan Taiwan serta kelayakan-kelayakan dalam bidang sains dan sastera dari Universiti-universiti India adalah berdasarkan kepada kepentingan negara dan di dalam membuat keputusan itu, Kerajaan telah mengkaji perkara tersebut sedalam-dalamnya dari segi keperluan-keperluan akademik, politik, kemasyarakatan dan ekonomi negara kita.
- (ii) Kerajaan tidak mengeluarkan laporan-laporan yang dibuat oleh Jawatankuasa Penilaian dan Pengiktirafan Kelayakan-kelayakan kerana ini adalah tidak sesuai dengan kepentingan awam. Dalam membuat kajian-kajiannya Jawatankuasa itu tentulah menyentuh mutu akademik serta sistem sesebuah universiti itu yang tidak dapat tiada akan menyinggung pihak-pihak yang berkenaan.

BAHASA MALAYSIA PEPERIKSAAN S.P.M./M.C.E.—GAGAL

29. Raja Nong Chik bin Raja Ishak minta Menteri Pelajaran menyatakan mengapakah ramai penuntut-penuntut gagal dalam mata-palajaran Bahasa Malaysia di dalam peperiksaan S.P.M./M.C.E.

Datuk Hussein bin Datuk Onn: Soalan ini sukar dijawab dengan tepat. Banyak sebab-sebab yang boleh diramalkan, di antaranya ialah sikap murid-murid, sikap ibubapa, suasana di sekolah-sekolah, cara-cara dan kaedah-kaedah mengajar, kemudahan-kemudahan seperti perpustakaan, buku-buku teks dan sebagainya.

Seperti mana yang telah saya nyatakan di dalam siaran akhbar pada 3hb April yang lalu, saya akan menyiasat tentang kemudahan-kemudahan untuk pengajaran Bahasa Malaysia yang terdapat di sekolah-sekolah dan mengkaji samada kemudahan-kemudahan itu patut diperbaiki lagi.

Saya suka juga memberi jaminan kepada semua yang berkenaan bahawa segala langkah-langkah yang sesuai akan diambil untuk mengadakan kemudahan-kemudahan yang perlu bagi pelajaran Bahasa Malaysia. Di samping itu saya suka menegaskan sekali lagi pada semua penuntut-penuntut untuk berusaha dan belajar bersungguh-sungguh agar mahir menggunakan Bahasa Malaysia, Bahasa Kebangsaan kita yang juga menjadi satu matapelajaran wajib dalam semua peperiksaan-peperiksaan kita.

RANG UNDANG-UNDANG DIBAWA KE DALAM MESYUARAT

RANG UNDANG-UNDANG KILANG DAN JENTERA (PINDAAN)

Rang Undang-undang bernama Suatu Akta bagi meminda Akta Kilang dan Jentera, 1967; dibawa ke dalam Mesyuarat oleh Setiausaha Parlimen kepada Menteri Buruh dan Tenaga Rakyat; dibacakan kali yang pertama; akan dibacakan kali yang kedua pada persidangan akan datang dalam Mesyuarat kali ini.

RANG UNDANG-UNDANG KESATUAN SEKERJA (PINDAAN)

Rang Undang-undang bernama Suatu Akta bagi meminda Ordinan Kesatuan Sekerja, 1959; dibawa ke dalam Mesyuarat oleh Setiausaha Parlimen kepada Menteri Buruh dan Tenaga Rakyat; dibacakan kali yang pertama; akan dibacakan kali yang kedua pada persidangan akan datang dalam Mesyuarat kali ini.

RANG UNDANG-UNDANG PENCEN BALU DAN ANAK YATIM (SABAH) (PINDAAN) (No. 2)

Rang Undang-undang bernama Suatu Akta bagi meminda Ordinan Pencen Balu dan Anak Yatim, Sabah (Bab 156); dibawa ke dalam Mesyuarat oleh Timbalan Menteri Kewangan; dibacakan kali yang pertama; akan dibacakan kali yang kedua pada persidangan akan datang dalam Mesyuarat kali ini.

RANG UNDANG-UNDANG LEMBAGA KEMAJUAN PERUSAHAAN HAIWAN NEGARA (PINDAAN)

Rang Undang-undang bernama Suatu Akta bagi menukar nama Lembaga Kemajuan Perusahaan Haiwan Negara dan bagi meminda Akta Lembaga Kemajuan Perusahaan Haiwan Negara, 1972; dibawa ke dalam Mesyuarat oleh Setiausaha Parlimen kepada Menteri Pertanian dan Perikanan; dibacakan kali yang pertama; akan dibacakan kali yang kedua pada persidangan akan datang dalam Mesyuarat kali ini.

RANG UNDANG-UNDANG LEMBAGA KEMAJUAN IKAN MALAYSIA (PINDAAN)

Rang Undang-undang bernama suatu Akta bagi meminda Akta Lembaga Kemajuan Ikan Malaysia, 1971; dibawa ke dalam Mesyuarat oleh Setiausaha Parlimen kepada Menteri Pertanian dan Perikanan; dibacakan kali yang pertama; akan dibacakan kali yang kedua pada persidangan akan datang dalam mesyuarat kali ini.

RANG UNDANG-UNDANG LEMBAGA PEMASARAN PERTANIAN PERSEKUTUAN (PINDAAN)

Rang Undang-undang bernama suatu Akta bagi meminda Akta Lembaga Pemasaran Pertanian Persekutuan, 1965, untuk membuat peruntukan-peruntukan bagi tugas-tugas dan kuasa-kuasa tambahan Lembaga Pemasaran Pertanian Persekutuan dan bagi perkara-perkara berkenaan dengannya; dibawa ke dalam Mesyuarat oleh Setiausaha Parlimen kepada Menteri Pertanian dan Perikanan; dibacakan kali yang pertama; akan dibacakan kali yang kedua pada persidangan akan datang dalam mesyuarat kali ini.

**PINDAAN KEPADA USUL
UCAPAN TERIMA KASIH—
PARTI PEMBANGKANG**

Tuan Yang di Pertua: Saya ada menerima satu permintaan daripada parti D.A.P. yang suratnya berbunyi demikian:

“Saya bagi pihak parti-parti Pembangkang, iaitu parti SNAP, parti PEKEMAS dan parti D.A.P. suka mencadangkan satu pindaan kepada Usul asal Yang Berhormat Datuk Dr Haji Abdul Aziz bin Omar mengucapkan bebanyak-banyak syukur dan terima kasih kepada Kebawah Duli yang pada akhir usul itu, selepas perkataan-perkataan “membuka Penggal Ketiga Parlimen Yang Ketiga” dimasukkan perkataan berikut:

‘Tetapi menyesal kerana tidak ada apa-apa rojokan yang telah dibuat mengenai perkara yang telah menjadikan rakyat kita memandang berat terhadapnya, iaitu kadar kegagalan yang tinggi dalam mata pelajaran bahasa Malaysia yang diperolehi oleh calon-calon bukan Melayu dan mata-mata pelajaran sains dan ilmu hisab yang diperolehi oleh calon-calon Melayu dalam Peperiksaan M.C.E./S.P.M. dalam tahun 1972’.

Sekian, terima kasih.

Yang benar,

FAN YEW TENG,
Parti D.A.P. Kawasan Kampar”

Saya suka hendak menerangkan kepada Ahli Yang Berhormat berkenaan dengan meminda usul yang asal ini tidak saya benarkan, sebab usul ini Usul Diraja. Kalau ada perkataan-perkataan yang hendak menegur itu, boleh dibenarkan bercakap di dalamnya asalkan tidak melanggar batasan, boleh bercakap apa juga, jadi tidak payah dipinda usul ini. Dahulu daripada ini ada satu pindaan yang telah ditolak. Ini ada lagi satu. Jadi saya tidak menerimanya.

USUL

**UCAPAN TERIMA KASIH KEPADA
D.Y.M.M. SERI PADUKA BAGINDA
YANG DI-PERTUAN AGONG**

Aturan Urusan Mesyuarat dibacakan bagi menyambung semula Perbahasan yang ditangguhkan atas masaalah:

Bahawa suatu ucapan yang tidak seperti ini dipersembahkan kepada Ke-

bawah Duli Yang Maha Mulia Seri Paduka Baginda Yang di-Pertua Agong, demikian bunyinya:

“Ampun Tuanku,

Patik, Yang di Pertua dan Ahli-ahli Dewan Rakyat Malaysia di dalam Persidangan Parlimen, memohon ampun mempersembahkan suatu ucapan yang zalil daripada Majlis Dewan Rakyat mengucapkan bebanyak-banyak syukur dan terima kasih kepada Ke bawah Duli kerana Titah Ucapan Kebawah Duli pada masa membuka Penggal Ketiga Parlimen Yang Ketiga.” (18hb April, 1973).

Perbahasan disambung semula.

Tuan Yang di Pertua: Ahli Yang Berhormat dari Muar Utara akan menyambung ucapannya dan dipersilakan.

Tuan Haji Ahmad bin Arshad (Muar Utara): Terima kasih, Tuan Yang di Pertua. Menyambung ucapan saya semalam dalam Titah Diraja telah melafazkan di mana Kerajaan memandang berat dalam masaalah kenaikan harga barang-barang dan membuat tinjauan dari semasa ke semasa. Sejak awal tahun ini rakyat telah lemas dan gelisah dengan pergolakan kenaikan harga barang-barang, kian hari melambung tinggi yang melibatkan barang keperluan rakyat. Yang lebih merunsingkan keadaan ini ialah rakyat yang mempunyai pendapatan rendah. Satu langkah yang tegas hendaklah diambil oleh Kementerian Perdagangan dan Perindustrian, kalau boleh langkah itu disertai oleh anggota-anggota polis yang disebut Pegawai Penyama Bahagian Penguatkuasa.

Selama ini tidak juga boleh dinafikan Kerajaan telah mengadakan kawalan harga barang-barang tetapi menurut hemah saya, tidak memberi apa kesan yang sempurna kerana kenaikan barang-barang diputuskan oleh pekedai-pekedai dan penjual. Yang anihnya mereka ini menyebarkan perkataan fitnah yang beracun dengan mengatakan bahawa semua barang-barang yang naik ini dengan kehendak Kerajaan kerana cukai jualan. Kita mesti berusaha, dalam masaalah ini kerana ahli-ahli perniagaan dan perusahaan itu lebih hampir dan lebih rapat dengan rakyat di luar bandar.

Satu sebaran am patut kita adakan bagi menentang perkataan-perkataan yang beracun sebagaimana yang saya cakapkan tadi. Untuk panduan Kerajaan bagi mengawasi langkah yang perlu diambil barang-barang yang sentiasa naik sebagaimana yang saya katakan tadi, pertama sekali barang keperluan hari-hari, yang kedua barang perhiasan pakaian, yang ketiga untuk pembinaan, yang keempat untuk kenderaan.

Barang-barang ini, adakalanya sebab-sebab kejadian di luar negeri tetapi yang membingungkan rakyat barang keperluan tempatan turut melambung naik harganya, misalnya seperti beras telah naik hingga 13 sen sekati, dahulu beras tempatan yang rendah mutunya berharga 23 sen sekati, sekarang telah meningkat samapi 35 sen. Yang kedua kain. Dahulu kain jenis kalangan rendah berharga \$1.20 seela, pada masa sekarang hingga \$2.50 termasuklah juga alat-alat rumah. Kemudian barang-barang binaan seperti besi dan papan naik harganya hingga 100%. Ini bukan sahaja menggelisahkan rakyat tetapi juga akan merunsingkan kontrek-kontrek bumiputra yang cuba hendak menjalani perusahaan dalam bidang tersebut.

Selain daripada itu, Kerajaan hendak juga mengkaji dan merancang serta melaksanakan rumusan-rumusan yang dikemukakan oleh seminar bumiputra yang diadakan di Universiti Malaya baru-baru ini. Di antara yang terpenting menurut hemah saya, Kerajaan hendaklah mengadakan undang-undang menempatkan penyertaan bumiputra dalam lapangan perniagaan dan perindustrian sekiranya benar Kerajaan hendak melaksanakan dasar pembangunan melalui bidang ini. Walau pada masa ini bumiputra telah memasuki bidang ini tetapi tidak sempurna dan berumbang-ambing dan menghadapi berbagai-bagai persaingan, natijahnya kelak akan mengecewakan, menghampakan bumiputra dan menggagalkan usaha Kerajaan pada menuju matlamat yang tersebut.

Dengan ujudnya satu Rang Undang-undang dapat ditempatkan perintis penaungnya memberi pula jaminan tidak sama sekali menyentuh hak-hak kalangan perniagaan yang lain.

Tuan Yang di Pertua, selain daripada itu Kerajaan sayugia mengarahkan Persatuan Pengilang-pengilang Malaysia membentuk

jawatankuasa bersama dengan Dewan Perniagaan Bumiputra. Tujuan besarnya bagi melahirkan quota yang tertentu kepada bumiputra samada bidang jual runcit atau bidang jual borong. Selama ini wakil-wakil tunggal atau pemborong barang-barang pengeluaran perkilangan kita di Malaysia ini banyak diberikan kepada pemborong-pemborong yang bukan bumiputra dengan memberikan alasan-alasan yang tidak menyenangkan yang sesuai dengan pembangunan kita sekarang. Contohnya, Tuan Yang di Pertua, jual rokok, jual barang-barang yang di dalam tin sangat sukar bumiputra kita hendak menjadi agen pada hal kedai-kedai bumiputra di seluruh Malaysia ini telah berselerak. Jadi masalaah ini dengan adanya jawatankuasa bersama antara pengilang dengan Dewan Perniagaan Melayu itu akan dapat menentukan hak orang Melayu dalam perniagaan dan perusahaan.

Selain daripada itu, dalam Titah Diraja telah melafazkan mengambil peranan yang aktif dan tegas memajukan perindustrian. Dalam membanyakkan kawasan perusahaan janganlah hanya ditumpukan pada satu-satu kawasan yang berlonggok-longgok sahaja. Saya bersetuju dengan cadangan Yang Amat Berhormat Perdana Menteri bahawa kawasan perusahaan itu hendaklah diadakan tiap-tiap daerah dalam negeri ini. Bagi memberikan kenyataan kepada rakyat bahawa perindustrian hendaklah diberi ke kawasan luar bandar dengan diadakan pada tiap-tiap kawasan Pilihanraya Parlimen. Jadi dengan adanya perindustrian di kawasan ini memudahkan bahan-bahan dan juga bahan-bahan yang dikehendaki oleh perusahaan itu. Yang kedua, boleh mengatasi pengangguran. Yang ketiganya boleh mengelakkan ramainya penduduk-penduduk luar bandar pindah ke dalam bandar.

Tuan Yang di Pertua, saya cuma hendak menyentuh sedikit sahaja dalam masalaah dasar luar negeri. Saya mengucapkan tahniah kepada Kerajaan yang pantas hanya berselang dua minggu telah mengadakan hubungan diplomatik dengan dua buah negara blok kominis iaitu Vietnam Utara dan Jerman Timur demi kepentingan negara dan rakyat Malaysia pada masa hadapan. Masaalah pengiktirafan ini berkali-kali saya salah seorang daripada Wakil Rakyat di Dewan ini telah mengemukakan di dalam Dewan yang mulia ini hanya empat buah

negara sahaja lagi yang belum lagi mengadakan perhubungan diplomatik dengan kita iaitu Cina Kominis, Albania, Korea sedang dalam perhubungan dan Cuba.

Saya mengharapkan kepantasan ini dilaksanakan juga maka akan terlaksanalah sebelum tamat tahun 1973. Oleh sebab hasil daripada perlaksanaan ini kelak bahawa Malaysia mempunyai sahabat seluruh dunia tidak mengira apa yang diamalkan dalam negeri itu asal mereka tidak mahu mencampuri urusan dalam negeri kita ini. Ketika kita mendapat sahabat baru janganlah hendaknya kita berubah dengan sahabat-sahabat lama dan juga sahabat lama jangan liar dengan kita pada Malaysia. Dapat ramai sahabat dapat pula meluaskan bidang perniagaan dan perusahaan dan perindustrian cara pembangunan yang akan memberi nikmat kepada rakyat Malaysia yang masih kaya-raya dengan barang-barang yang diperlukan oleh dunia.

Tuan Yang di Pertua, izinkan saya memberi pendapat baru di antara Malaysia dengan Republik Rakyat Cina walau menunggu saat dan ketika sahaja kelahiran mengadakan hubungan diplomatik itu dan saya yakin Kerajaan akan melaksanakan.

- (1) Peking tidak menasabah menggunakan orang-orang Cina di seberang laut untuk memperluaskan kawasan jajahannya di Malaysia.
- (2) Peking juga sekarang telah sedar bahawa tidak ada guna memberikan perlindungan kepada orang-orang Cina yang di seberang laut yang menjalankan kegiatan kominis kerana sekiranya mereka berbuat demikian akan merosakkan imej atau darjahnya sebagai sebuah negara kuasa besar di dunia ini dan mereka telah memberikan pengakuan tidak akan mencampuri urusan sesebuah negara dalam dunia ini.
- (3) Peking mempunyai tugas yang penting semenjak menjadi anggota Bangsa-bangsa Bersatu iaitu memainkan peranan lebih aktif dalam politik antarabangsa.
- (4) Peking juga sedang menghadapi masalah yang besar dalam negerinya seperti masalah sempadan negerinya dengan Russia dan India. Dengan alasan-alasan ini akan melegakan pendapat setengah golongan yang tidak begitu

gemar bahawa kita mengadakan hubungan diplomatik dengan Kerajaan Cina Kominis.

Tuan Yang di Pertua, dalam Titah Ucapan Diraja juga telah melafazkan Kerajaan Malaysia telah memainkan peranan penting dalam memperiratkan hubungan dengan negara-negara Islam. Kita berbangga dengan tawaran dan kerjasama yang telah diberikan oleh negara-negara Islam itu.

Selain daripada itu, saya gemar memberikan pujian kepada Kerajaan Malaysia atas sikapnya yang diambil dalam Persidangan Negara-negara Islam baru-baru ini dalam masalah pemborontakan umat Islam di Filipina dan tidak menjejaskan perhubungan kita dengan Kerajaan Filipina dan Kerajaan Filipina pula telah memberikan satu nafas baru kepada umat Islam di situ.

Dalam masalah luar negeri, gemar saya menarik perhatian Malaysia telah menjadi Anggota ASEAN dalam persidangan baru-baru ini, telah mengadakan rancangan hendak menolong membena semula Indo-Cina dan membuka pejabatnya di Kuala Lumpur. Ini satu langkah yang bijak dan kena pada masanya, tetapi gemar saya mengingatkan Kerajaan dalam bentuk pertolongan itu hendaklah kita berhati-hati kiranya ada negara yang tidak ingin menyahut jangan disogok-sogokkan. Kita khuatir tujuan kita yang baik dan suci murni itu disalahertikan, tambahan pula rantau kawasan ini pada hakikatnya belum begitu pulih dan aman.

Tuan Yang di Pertua, saya suka menyentuh dalam Kerajaan menitikberatkan perusahaan supaya nikmat yang dirasakan oleh pekebun kecil dalam pengeluaran getah mereka yang bermutu seperti S.M.R. Dalam masalah getah ini, gemar saya memberikan perhatian kepada Kerajaan dalam dua segi. Pertama, mengusahakan getah keluar negeri dan kedua dalam negeri. Bagi dalam negeri, Tuan Yang di Pertua, saya minta Kerajaan menerima dan melaksanakan rumusan yang telah dikemukakan oleh Seminar Pekebun-pekebun Kecil yang telah diadakan di Universiti Pertanian baru-baru ini yang telah dibuka dengan rasminya oleh Yang Amat Berhormat Perdana Menteri kita dan rumusan itu telahpun disampaikan kepada Kementerian Perusahaan Utama.

Baginda juga telah melafazkan Kerajaan akan menubuhkan RISDA, tetapi rakyat

berharap usaha mengambil-alih badan-badan dan lembaga yang akan duduk di bawah RISDA ini jangan memakan masa bertahun-tahun. Kerana pada masa sekarang setengah pegawai berkenaan itu tertanya-tanya apakah tugasnya yang akan mereka usahakan dalam RISDA akibatnya kelak, maka pekebun-pekebun kecil kita akan kecewa dalam rancangannya. Dalam rumusan yang disampaikan itu di antara perkara yang sangat penting menurut hemat saya, Tuan Yang di Pertua, hendaklah Kerajaan memberikan bantuan menanam semula daripada \$750 kepada \$1,200 seekar kerana memandangkan harga barang-barang dan juga upah kerja pada masa sekarang sangat mahal.

Yang kedua dalam mengusahakan getah keluar negeri, Malaysia telah mengeluarkan getah asli yang terbanyak sekali dalam dunia, setiap masa menerima perlawanan dengan getah tiruan. Dahulu kita khuatir dengan Amerika, tetapi sekarang pula beralih kita khuatirkan Jepun. Pada masa sekarang Jepun. Pada masa sekarang Jepun sedang mengambil langkah menambah pengeluaran getah tiruannya. Saya memuji langkah yang diambil oleh negara-negara Asean baru-baru ini terhadap perkembangan getah tiruan yang dibuat oleh Jepun.

Selain daripada itu hendaklah kita menunjukkan kerjasama yang rapat dengan negara-negara pengeluaran getah tiruan seperti yang dibuat baru-baru ini iaitu meminta Amerika dengan harapan mengurangkan kesan buruk yang melibatkan Malaysia apabila Amerika menjual stockpile getahnya yang merosakkan pasaran getah kita.

Tuan Yang di Pertua, dalam usaha Kerajaan hendak memberikan kemudahan yang baik pada penduduk luar bandar, Kerajaan hendaklah juga memberikan keutamaan dalam rancangan-rancangan yang dikehendaki oleh rakyat, terutama sekali rakyat yang tidak berada. Saya gemar menyatakan, Tuan Yang di Pertua, dalam beberapa perkara yang sangat diharapkan oleh rakyat. Pertama sekali kemudahan jalanraya yang menghubungkan antara kampung pedalaman dan juga menyambungkan dari sebuah kawasan dengan kawasan.

Kedua, membetulkan jalanraya yang disebut Federal Road. Jalan-jalan ini juga pada masa sekarang belum dapat diperbaiki

oleh Kerajaan, walaupun kita telah merdeka selama 15 tahun seperti jalan maut di Air Hitam, jambatan sempit di Kajang dan juga jalan yang berliku-liku di seluruh tanahair kita ini. Kita sekarang menumpukan pula pada jalan-jalan besar, pada hal jalan ini setiap masa mengeri dan menggerunkan kenderaan-kenderaan yang lalu-lintas di tempat-tempat itu.

Jadi saya harap masalaah ini kalau dalam jangka panjang memakan belanja yang banyak Kerajaan akan mengatasi dengan langkah-langkah pendek yang segera bagi mengurangkan kematian atau maut di jalan-jalan yang telah saya sebutkan itu.

Ketiga, mereka berhendakkan bekalan api letrik. Pada masa dahulu L.L.N. berdasarkan perniagaan. Pada masa sekarang saya harap dengan zaman pembangunan ini ditukarkan kepada corak perkhidmatan, kalau penduduk luarbandar yang berkehendakkan bekalan api letrik, walaupun Lembaga ini akan mendapat kerugian, maka Kerajaan patutlah memberikan bantuan supaya Lembaga ini meneruskan rancangan yang dikehendaki oleh rakyat.

Selain daripada itu, mereka berkehendakkan makanan yang berzat untuk keluarganya. Ini satu perkara yang sangat penting pada hemat saya, Tuan Yang di Pertua, iaitu penduduk-penduduk luar bandar, terutama sekali kanak-kanak jarang sangat dapat cukup makanan yang berzat atau makanan yang ada mengandungi zat protin. Jadi masalaah ini Kerajaan kena memberi pertolongan bantuan atau keutamaan bagi projek-projek pembangunan yang ada kaitan dengan rancangan hendak menambah zat makanan kepada penduduk luarbandar. Sekiranya rancangan ini belum dapat disempurnakan, wajarlah Kerajaan memberikan makanan-makanan yang telah saya katakan tadi sebab ini hak asasi berhubung dengan pengarah kekurangan zat makanan kepada rakyat di luar bandar. Tidak ada gunanya, kita membuat rancangan-rancangan yang begitu besar, tetapi rakyat di luar bandar akan ketinggalan tidak mempunyai makanan yang tidak sempurna.

Kita dahulu telah mengadakan satu rancangan pemulihan kepada rakyat Malaysia yang ditimpa bencana alam seperti mangsa banjir. Saya hendak bertanya kepada Kerajaan adakah rancangan ini telah dilaksanakan dan adakah telah diterima oleh

rakyat? Saya mengharapkan Kerajaan akan mengkaji semula setakat mana rancangan memulihkan mangsa-mangsa bencana alam telah dilaksanakan, dan yang belum dilaksanakan itu Kerajaan patut memikirkan punca dan sebab-sebabnya yang menjadikan rancangan itu tak dapat diterima oleh rakyat. Kita tak mahu, apabila tiba musim banjir menimpa rakyat, tatkala itulah kita berjanji dengan mereka akan memulihkan hidup mereka, tetapi bila banjir tak ada, rancangan itu terus kita tinggalkan. Saya berharap supaya bantuan yang hendak diberikan kepada rancangan ini janganlah memberi kesusahan kepada rakyat. Saya pernah menengok ada satu rancangan pemin-dahan mangsa banjir di satu kawasan di Lenga. Orang-orang yang di tepi sungai itu dipindahkan ke darat, Kerajaan beri tanah setengah ekar bagi tiap-tiap satu keluarga. Tetapi malangnya dalam usaha ini, tidak ada jalan. Jadi kalau boleh apa salahnya Kerajaan buat satu jalan untuk kemudahan penduduk-penduduk di tempat itu ketika berlaku kesusahan kemalangan. Seumpama kita masukkan mereka itu dalam satu kawasan hutan balik semula. Kalau hendak pulihkan hidupnya biarlah setaraf dengan apa yang didapati oleh orang-orang dalam bandar sekurang-kurangnya. Dalam bahagian jalanrayanya, jalan kampung dan periginya, surau dan lain-lain. Jadi masaalah ini masaalah yang ada kaitan dengan pem-bangunan rakyat.

Tuan Yang di Pertua, berhubung dengan malapetaka alam kemarau di Sabah. Ini juga patut Kerajaan Pusat memberikan bantuan pemulihan penghidupan rakyat di sana, samada bantuan benih tanam-tanaman atau lain-lain.

Akhirnya, dalam Titah Diraja telah me-lafazkan bahawa Kerajaan bercadang untuk menyusun semula Penguasa-penguasa Majlis Tempatan dengan tujuan supaya mereka men-tadbirkan lebih berkesan untuk faedah kepada penduduk-penduduk itu. Ini sesuai benar, Tuan Yang di Pertua, bahagian Kerajaan Tempatan untuk menentukan dasar yang di-persetujukan oleh Majlis Kebangsaan Kera-jaan Tempatan kerana dengan itu dapat di-selaraskan di seluruh Malaysia walau tang-gungjawab ini kepada Kerajaan Negeri. Di antara tugasnya menurut pendapat saya, iaitu menunjukkan bandaraya, perbandaran, ban-daran, majlis tempatan yang bercurak Malay-sia dalam berbagai-bagai bidang seperti nama

jalan, bangunan, papan tulisan di kedai-kedai, jadi dapat disamakan, diselaraskan di seluruh Malaysia.

Yang kedua, mengatur semula Penguasa Majlis Tempatan dengan meluaskan kawasan masukkan pekan-pekan kecil yang ber-hampiran dengan Majlis Tempatan tidak kurang dari 2 batu. Sebab pekan-pekan kecil ini pada masa yang lalu, mereka tertinggal dalam kemudahan-kemudahan yang hendak diberikan oleh Kerajaan sebab tidak ada siapa yang hendak mentadbirkan. Dengan diluaskan, dengan dimasukkan pekan-pekan kecil ini dalam kawasan Majlis Tempatan. Ahli-ahli Majlis Tempatan juga boleh kita ambil dari pekan-pekan yang saya katakan. Dengan keadaan ini baharulah keseluruhan rakyat dalam luar bandar merasai rancangan Kerajaan.

Selain daripada itu dalam masaalah perumahan. Ini juga rakyat telah meminta Kerajaan melalui Majlis-majlis yang saya sebutkan tadi supaya mendirikan rumah rakyat juga pada masa sekarang belum banyak lagi yang dilaksanakan oleh Kera-jaan, mungkin boleh jadi Kerajaan tidak ada mempunyai peruntukan wang yang cukup. Kalau dengan keadaan ini, saya berharap Kerajaan juga akan meminta kerjasama daripada badan swasta mendirikan rumah-rumah rakyat dalam kawasan-kawasan Majlis yang saya sebutkan tadi dengan perbelanjaan, dengan peruntukan yang murah sekadar berupaya oleh penduduk-penduduk yang berpendapatan kecil.

Dalam Titah Diraja ada melafazkan bahawa Kerajaan akan menyeliakan kemu-dahan penyiaran dan penerangan yang lebih luas. Dalam bidang ini, dalam alat penyam-paian antara Kerajaan dengan rakyat termasuklah talivisyen, Kerajaan hendaklah menyegerakan satu system pemancar tali-visyen yang berkesan dari Kuala Lumpur yakni Kerajaan Pusat ke Sabah dan Sarawak. Kerana kita perlu ada perhubungan rapat samada sebaran am atau hiburan dan juga lain-lain di antara Kerajaan Pusat dengan Kerajaan Negeri.

Akhirnya sekali, mengenai talivisyen. Kami juga dalam kawasan Selatan negeri Johor selalu terganggu, selalu tergendala dan gambarnya kurang terang, suaranya kurang terang, dengan itu rakyat di kawasan selatan banyak mengalirkan minatnya dalam pe-nyiaran talivisyen ini kepada siaran talivisyen

dari Singapura. Saya harap masalah ini dapat diperhatikan oleh Kementerian yang berkenaan.

Tuan Stephen Yong Kuet Tze (Padawan): (*Dengan izin*) Mr Speaker, Sir, anyone interested in politics cannot fail to notice the change in our Government's foreign policy from that of "all the way with the Western bloc" to an independent and pragmatic one after our present Prime Minister, Tun Haji Abdul Razak, assumed office only two years ago.

With the principle of neutrality in South-East Asia, Malaysia, though a small country in comparison with others, has come into its own and is now a moving light in the political firmament of this region. As a partner in the Sarawak Coalition Government, I admit we are bathing in reflected glory, but we would like to see Malaysia maintaining initiatives as has already been done, in all spheres. The question is, how can we maintain initiatives? In answering this question, I would like to pose another question; that is the question which should really concern us in this House is how can we individually and collectively contribute towards creating a climate conducive to peace and prosperity at home. We cannot lead, if we cannot put our house in order. We cannot convince people if we do not practise what we preach.

Take the concept, Mr Speaker, Sir, of a "Just Society". We all, irrespective of party affiliations, always must subscribe to it. The trouble of course is, like equality, there are cases more just than others. I am not trying to be cynical here. I think there are rooms for honest differences of views or assessments. The interpretation of this can differ from person to person and from party to party. So far we have really not got down to the basic meaning of this in the context of our multi-racial society. I do not intend to define what it is here, but I think it is relevant for us to explore the avenues open to us which will bind our people with a sense of loyalty and service to the Nation. To do so rationally, we must accept the historical fact that the colonial past and economic factors have a lot to do with the concentration of certain ethnic groups in urban areas and the identification of communities in commerce and industry. This is a heritage, good or bad, we must accept.

Mr Speaker, Sir, we talk of adjustments to the economic imbalance between the races. That is good. But what about the economic imbalance that exists in the same ethnic group itself. Mr Speaker, Sir, in any case I support the Government's programme in raising the standard of living of the people irrespective of race. There is, however, a sociological problem here. I refer to cases of people refusing to change their conservative way of life so as to take advantage of the modern methods of farming and development schemes which are meant for them. Education in the broadest sense may be the answer, but in the meantime there are thousands and thousands of young school leavers looking for steady jobs who are ready and willing to break with the past. To me, Sir, the priority must be for these youths. We must harness and channel this tremendous force towards nation building and creating a truly just society.

Mr Speaker, Sir, what are the opportunities now available to these youths of different racial origins really getting together and understanding each other?

Yesterday a question was asked about the National Service and the Prime Minister's answer was that a Committee is deliberating on this subject. I would like to make a suggestion here, Mr Speaker, Sir. A National Service with the idea of making every young citizen to be conscious of this civic duty in the defence of his country and in the process trained to be disciplined is no doubt very good. But at the same time it can be very expensive and pose a strain on our national economy as it is not likely to be economically productive. Then why cannot we accept the idea of a National Service but instead of military training direct our youths of certain age group to work in integrated State farms. They will be subject to discipline and to training as agricultural workers, mechanics and other trades in the scheme depending on their inclination and qualifications. This will not only make the youths go back to the land and make it productive and lead a disciplined life but, above all, the stint of working together for twelve or eight months, whatever the period may be, among the youths of all races and of all classes must foster comradeship and understanding in the process. This, Sir, to my mind is basic in nation building and creation of a just society.

Mr Speaker, Sir, our Constitution provides for guarantee of liberty of the subject; and no one other than those falling within the category of subversive elements, subject to the Security Act, may be condemned as guilty without due process of the law. I think there is—in any case in Sarawak—an anomaly in the system dealing with the remand prisoners. We all know that a remand prisoner is not a guilty person because his case is yet to be adjudicated upon by the Court. But a remand prisoner loses completely his liberty on remand. In fact, his plight is worse than that of a convicted person because whereas the latter may have been deprived of his liberty, he has the company of other prisoners either working together or during recreation. A remand prisoner is virtually kept in confinement without amenities like reading materials or visits from relatives. In fact, Mr Speaker, Sir, I have come across a case of a remand prisoner placed next to a condemned man convicted of capital crime in a condemned cell. I know that the number of remand prisoners is not very large, but if we want to make Malaysia an ideal State with civic liberties and constitutional rights to all, we should not overlook this group of people. If we show our concern for the welfare and recognise the basic right of all and sundry, we can then justly claim to be a nation working towards a democratic and just society.

Mr Speaker, Sir, I support the motion.

Tuan V. David (Dato Kramat): Tuan Yang di Pertua, saya suka bercakap satu dua patah yang mustahak atas usul ini.

Tuan Yang di Pertua, rakyat-rakyat di seluruh tanah air kita ada satu konsep, yang konsep itu kita percaya ialah demokrasi. Adakah demokrasi boleh hidup dalam tanah air kita? Itu satu soalan yang rakyat tidak faham lagi.

(Dengan izin): Mr Speaker, Sir, we have come to a turning point where democracy is under a severe test. The actions of the Government from time to time indicate that the survival of democracy is at stake. His Majesty's Address has expressed the Government's laudable objectives, but these can only become a reality if the Government is tolerant, understanding, capable, incorruptible and dedicated to meet the needs of the people with all sincerity.

Sir, the nation's mass media is under constant threat and pressure. The Press, Radio and Television remain the strong arms of the Government for propaganda. The Opposition has been muzzled and whatever said in this House or outside does not find a place in the mass media. The mass media has been systematically controlled by the Government. In the midst of extraneous circumstances, the Opposition has to survive with pain and anguish. Freedom of the individual is in its "naked" form. The action and frequent utterances of the ruling elite are contrary to the belief enunciated in the Rukunegara. There is an undertone of racialism and anarchism in the utterances made by at least some of the Ministers. All these are warnings that the Government is intolerant to Opposition and it would not be surprising if the Government resorts to one party rule. The so-called National Front is like the big fish eating the small fishes. The Front is meaningless in the absence of purposeful objectives. The Front has only sheltered political fugitives especially from Penang. The people of this country have to decide whether or not they want democracy to survive. If they do choose in favour of democracy, then they are duty-bound to meet the challenges in time of need. The future of democracy completely rests in the hands of the people. The people cannot be complacent but must be prepared to check on the dictatorial measures adopted by the Government from time to time.

Sir, one cannot ignore the situation which is developing in East Malaysia with particular reference to Sabah. According to available information, it is reported that 33,000 refugees from Mindanao, Southern Philippines, have entered into Sabah. At the moment, on an average, 300 to 500 refugees are daily flowing into Sabah. It is understood that during the last school holidays in August, 1972, a number of refugees were accommodated in the various schools, and when the schools were re-opened, the children contracted cholera. There was a serious epidemic of cholera in Sabah, as a result of which personnel from the Institute of Medical Research and doctors had to be flown from West Malaysia into Sabah. It is most surprising to note how the refugees have encroached into Sabah. When a citizen from West Malaysia needs a visa to visit Sabah, I am bewildered how immigration laws

have been relaxed in this particular situation. The question arises whether the Federal Government of Malaysia has openly declared that it will allow the inflow of Filipino refugees into Malaysia. If this is the case, the question is whether the Government is prepared to permit refugees from other parts of the world to enter Malaysia and whether the Sabah State Government has powers to frame its own immigration laws. Sir, these are vital questions which the public are anxious to know from the Government.

Sir, there have been reports of famine in Sabah. The Sabah Government is unable to feed the hungry thousands. To substantiate my argument, I hear that 30,000 people are being fed by the American bulgar wheat provided under P.L. 480. The public in West Malaysia are not fully aware of this critical situation. What are the basic reasons for the famine? I am sure that temporary droughts cannot be the only reason for famine. When Malaysia can subsidise rice to foreign countries to relieve their food shortage, what steps has it taken to remedy the crisis of hunger among the thousands of Malaysian citizens in Sabah? Am I to assume the situation has nothing to do with the Central Government? Sir, we hear that at one stage the Sabah State Government was unable to pay its civil servants. On this occasion the entire Sabah Cabinet met the Prime Minister. Why is this financial crisis? Sabah is supposed to be a flourishing State with all its timber exports.

Tuan (Timbalan) Yang di Pertua: This matter of State Civil servants and so on is a State matter, Honourable Member. I suggest that you better not mention that.

Tuan V. David: Sir, I will refrain from mentioning about the civil servants of the State. Is it right to say the position has been created because of the fact that a large portion of the revenue has found its way to Swiss banks? Sir, did the Federal Government make any check on this?

There is reliable information that there is a Sabah Foundation collecting revenue from timber concessions in an area of about 3,000 square miles. What is this Sabah Foundation? What are its functions?

Tuan (Timbalan) Yang di Pertua: I suggest that the Honourable Member should not touch on matters pertaining to or within the

jurisdiction of the State Government. We are here in the Federal Parliament and not in the State Assembly.

Tuan V. David: Mr Speaker, Sir, I thought the State was answerable to the Federal Government on money matters. Sir, is it not answerable to the people? What is the mystery behind this Sabah Foundation which I am sure everybody wants to know.

Tuan (Timbalan) Yang di Pertua: I suggest that you should not continue on that theme here. I disallow that.

Tuan V. David: I hope the Treasury will take appropriate action from what I have said.

Sir, it is almost 10 years since Malaysia was formed, and still a Malaysian citizen holding a Malaysian passport from West Malaysia is denied the facility to visit Sabah without a visa. A person needing a visa to travel within his own country is a disgrace. What a silly system we have in our midst? Is Sabah a different country? The Government is answerable to the people for the deteriorating relationship between the Sabah State Government and the Federal Government. There is a constant fear among the people whether Sabah may end as another Singapore.

Mr Speaker, Sir, I wish to draw the attention of this House to certain malpractices existing in our Malaysian Airline System. It seems to me that the MAS Flight Kitchen and its administration needs a complete shake-up. Curry puffs of small size which normally costs 5 cents outside are being purchased by MAS for 30 cents. It is not surprising that the management of the Flight Kitchen could have personal interest in this dealing. Thousands of curry puffs are being purchased daily. No tenders have been called for the supply of curry puffs. This is the type of malpractice which dominates the Flight Kitchen. I hope the vociferous Minister of Communications will explain why no tenders have been called by MAS for the supply of certain items of food in the Flight Kitchen.

Sir, another malpractice is observed in the MAS Aircraft Cleaning Service. No tender has been called for this service. Up to 30th September, 1972 the MSA only paid \$6 for cleaning per aircraft. But from 1st October, 1972, \$24 is being paid by MAS for the same type of cleaning per aircraft. This, of course,

would be four times more than what was paid. It would be interesting to know why no tender has been called and whether this cleaning service and its profits are being shared by certain members of the management of the MAS? Sir, this calls for explanation by the Minister.

Sir, when we talk about MAS the relevant Minister becomes over irritated and sensitive. He must accept the fact that MAS is our National Airline—it belongs to the people of Malaysia—it is my airline, your airline and the people's airline. The people have the right to criticise when it is necessary to do so. Mal-administration has to be fought and checked by the people. Therefore the Minister should welcome information given to him to rectify the situation instead of becoming hostile to criticism when and where it is brought up. The *Straits Times* on 23rd March 1973 reported the profit made by the MAS for November 1972 as \$1.2 million, and further adds that this was twice the amount for October 1972. In this case, Sir, I would like to know from the Minister whether it is a statement of fact or is it to mislead and hoodwink the members of the public.

Sir, on foreign policy, much praise has been made by certain Members of the Alliance. Keeping in line with the Government's policy of non-alignment and neutrality, the 5-Power Defence Pact should be scrapped. The Australian and New Zealand Governments have already indicated their desire to withdraw themselves from the 5-Power Defence Pact and Malaysia should readily do likewise, if at all neutrality is to become meaningful. We are of the view that the recent visit of the Deputy Prime Minister to Australia and New Zealand has great significance to the 5-Power Defence Pact. Though he has not made any elaborate statement or made any particular reference to this on his return, we believe that all military pacts should be dissolved if everlasting peace is to become a reality in South-East Asia. Therefore, Sir, Malaysia must act within the spirit of neutrality and should withdraw from the 5-Power Defence Pact.

Sir, the Association of South-East Asian Nations, ASEAN, remains suspicious in the eyes of many Asian countries. The composition of nations in this organisation places in doubt whether this should become another

SEATO under a different guise. ASEAN must prove its credibility that it only seeks economic, social and cultural cooperation and not a military one. However, Sir, it only becomes representative if the big nations in the South-East Asian region are included in its framework. If ASEAN remains in its present form its survival will remain in doubt.

Sir, we are not aware of the reasons for the delay in establishing diplomatic relations with the People's Republic of China, North Korea and Cuba. The delay only creates doubts as to whether the Government is deliberately prolonging from making a firm commitment. We wonder, is it because the Government does not have the nerve to make up its mind. We call upon the Government for the immediate establishment of diplomatic ties with China, North Korea, and Cuba.

Even the Malaysian Chinese Association's Selangor Liaison Committee on 29th March, 1973 called for a probe into the results of the M.C.E. Examination. Among 37,126 students who sat for the Examination only 16,065 have passed. This is most astonishing and unbelievable. This mysterious situation calls for explanation. The mass failures have created doubts as to whether there had been any manipulation in the correcting of Bahasa Malaysia paper. When a student can obtain 5 distinctions in other subjects, I am positively sure his capabilities could at least have given him a pass in Bahasa Malaysia. The Government cannot ignore the feelings of the most disappointed and frustrated students and parents. There is a wide area of suspicion over the M.C.E. results. If the Government is interested to rise above suspicion, then it is only proper that an Independent Commission of Inquiry should be appointed to probe into this most alarming issue.

Sir, there is a definite abuse of the Banishment Ordinance in this country. May I draw the attention of the Minister of Home Affairs and all Members of the House to that relic of colonialism and imperialism—the Banishment Ordinance of 1959. This is a piece of *archaic* and *fossilized* legislation. As we have become the successors of many debased aspects of our previous masters, so we have been reluctant to remove this Ordinance from our life. It was well and convenient when colonialism and imperialism

had its way in this part of the world. The British could banish anyone to Indonesia, Indo-China or India in collaboration with the French and the Dutch to harass and hamper freedom movements. The British could banish any person to China via the Foreign Concessions in Shanghai. But colonialism and imperialism have disappeared and in fact we just saw the last ignominious defeat of colonialism, imperialism and neo-colonialism in Vietnam. It was easy for the British to banish our people from the Unfederated Malay States to the Federated Malay States and to the Colonies of Penang, Malacca and Singapore. But this phase has ended. Yet we, since our independence in 1957, have maintained that law and have abused it.

Detention and persecution of politically active persons is legitimised through the Banishment Ordinance, 1959.

The activist is arrested under the Internal Security Act and sent to one of the detention camps. After serving his term or during the term of two years or so he is thrown into one of the prisons either at Pudu or Seremban under the Banishment Ordinance. If he is a citizen, the administrative machinery to deprive him of his citizenship is set into motion. He is then served with the Banishment Order. Pending the execution of the order he is kept in prison in the company of criminals. His treatment is similar to theirs. We are informed there are as many as 90 prisoners under banishment in Seremban and a couple in Pudu. Pudu is for the women. About 15 odd of those in Seremban are victims of political persecution.

Sir, there are cases where just after the person applies for his citizenship he is detained under the Internal Security Act. His application is unceremoniously rejected. The Banishment Order is slammed on him. There are also cases of banishment of persons born in this country, educated here and worked here. Their parents are citizens but before they could apply for citizenship the Banishment Order is served on them.

The Banishment Ordinance operates in three stages. The Chief Police Officer in the State concerned reports that a person's presence in this country is not conducive to the good of it and that he is not a citizen. The Minister acts on this letter. The warrant of arrest is served on the person. And he is detained in one of the prisons.

Later the Banishment Order is served on him signed by the Minister stating whether he is banished for life or only for a period. In most cases, Sir, they are banished for life. In many cases the person has not been served, even after 4 years of detention with a Banishment Order.

Finally comes the execution of the Banishment Order. The person is supposed to be sent to the country of his origin or the country of which he is a citizen. In most cases the Execution Order has not been served even after the person has been in prison for seven years. The reasons are obvious. Which country would accept a person who is born here, educated here and worked here and lives here.

Persons to be banished are treated like criminals serving sentences, i.e. if they choose to work. If not, they are left alone and denied the "privileges" of criminal prisoners. Food parcels are not allowed. Perhaps the Minister may enlighten the House on their treatment compared to criminals.

Some of the political banishees harassed by the Banishment Ordinance are as follows:

- (a) *Mr C. C. Yong*: He is a central executive committee member of Partai Sosialis Rakyat Malaya—was a State Assemblyman in Johore from 1959 till 1964 and a Johore Bahru Town Councillor. He was arrested under the Internal Security Act sometime in 1967 and detained at the Special Detention Camp in Muar. In January 1972 his citizenship was removed. The next step would be to serve the important Banishment Order. He is married and has 3 children. When and where is he to be banished is yet to be known.
- (b) *Encik Soo Yong*: Born in Gelang Patah, Johore on 14-4-51. Educated in a Chinese School in Johore Bahru till 1964. He was arrested under the Internal Security Act in 1967, and detained in Batu Gajah Prison. Served the Banishment Order on 31-1-69 and kept in Seremban Prison since late 1968. His mother is a citizen. At the time of arrest he was barely 16 years of age. His brother and sisters born here are citizens. Where can he be banished? Only the Minister can answer.

- (c) *Encik Lua Ah Seng*: Born in Benut, Batu Pahat, Johore on 17-10-48. He was arrested on 30-7-67 under the Internal Security Act and sent to Muar. Later he was served with Banishment Order on 20-7-69 when he was about 20 years. His mother is a citizen. Where can he be banished? And when.
- (d) *Encik Ng See Hong*: Born in China in 1944, and came to this country in 1946 when he was just 2 years' old. Both his parents also born in China are citizens of Malaysia. His two sisters also born in China are citizens of Malaysia. See Hong applied for citizenship in August 1966. He passed the Malay test. In October 1966 he was detained under the Internal Security Act in Muar. While there, he was informed that his application for citizenship was rejected. Later he was served with the Banishment Order. He has been in Seremban Prison since 1967, pending banishment, but where, and when?
- (e) *Miss Ang Qui Lan*: Was a Singapore citizen. She was arrested in 1967 in Kuala Lumpur and detained in Taiping and Batu Gajah under the Internal Security Act. She has been in Pudu since 1969, but no Banishment Order has been served on her yet. The Government cannot send her back to Singapore. Singapore has withdrawn her citizenship. What is to become of her is yet to be known.
- (f) *Encik Kung Aik*: Was held in Penang Prison under a Banishment Order. Believing that he would not be released, he divorced his wife. Later it was discovered that both he and his mother were born in this country. He was released.
- (g) *Miss Lee Nyot Moi*: At the time of arrest in 1967 was 15 years old. She was a tapper. The Banishment Order was slammed on her and she was kept in Pudu Prison till January 1972 when she was released. Both she and her mother were born here.

Sir, the authorities concerned have made a very odd definition of the word "not a citizen". The Banishment Ordinance does not state "aliens" are subjected to banishment. It just says "not a citizen". It appears that those born in this country, educated here and

worked here and have not been to another country, on rejection of their application for citizenship or having failed to apply for citizenship will be banished, but where? If that be the case then there are not enough prisons in this country to hold all persons whose applications have been rejected by the Registrar of Citizenship or who have failed to apply for citizenship. There are also cases where before these persons could apply for citizenship, they are subjected to banishment.

It has become urgent and most imperative that the Government review all banishment cases. The cases of Kung Aik and Lee Nyot Moi, and there may be more such cases, confirm the abuse of the powers under the Banishment Ordinance, 1959.

Sir, the Minister of Home Affairs in Parliament last year stated that he would respond to the wishes of the people in this matter. We hope he would. It is no use saying, as he did, that he would send them to the country of their choice. He knows the folly of that statement. No country would accept them.

We urge him to tell this House the number of prisoners detained under the Banishment Ordinance and the reasons for not being able to banish them. And the number of persons detained for more than 2 years pending banishment. Who is the longest serving banishee and for how long has he been in Seremban Prison or in any other prison? Why in the name of the United Nations Declaration of Human Rights, of which we are a signatory, detain these persons indefinitely. You have not given effect to your own orders. Are we going to allow the civilized world to say that Universal respect and observance of human rights and fundamental freedoms is debased in Malaysia.

We condemn the Government's action in detaining persons under the Internal Security Act, removing their citizenship and then throwing these people into Seremban Prison with convicted criminals. We condemn Government action in banishing persons before they apply for citizenship—Sir, we call upon for the release of all persons detained under the Banishment Ordinance since the Government cannot banish them. Release all persons who were minors when detained under the Banishment Ordinance.

The formation of an Action Committee on Estate and Mine workers by the Government comes at a stage when the workers in the estates and mines have already paid a heavy price of insecurity and neglect. Though they are the live-wire of the nation's economy, unfortunately, they have not been the beneficiaries of the harvest. There can be no excuse on the part of the Government for ignoring the plight of these most unfortunate workers who have met the worst treatment in the development and progress of our country. Isolated and cut from the mainstream of our nation's development, it has placed them in extreme poverty and misery. It must be admitted that the estate and mine workers are the poorest paid workers in our country in comparison to the profits earned by the industry. The following remains an illusion to the estate and mine workers:

- (a) Oppressive wages.
- (b) Inadequate housing facilities (houses are worse than cowsheds).
- (c) Poor sanitation and lack of modern facilities.
- (d) Clinics and hospitals are below the standard and this should be taken over by the Government as public health institutions.
- (e) All estates and mines should no more be regarded as exclusively private properties. The workers living in the quarters must be allowed open access to their friends and relatives without any restriction by estate authorities. This will free them from isolation.
- (f) The main problem that makes estate workers destitute after retirement is the absence of land for housing to the workers. State and estate land should be made available to estate and mine workers to build their own houses.
- (g) All estate schools should be rebuilt to meet modern requirements. "One school, one teacher" system should be replaced with proper teaching staff with classrooms fitted with modern equipment.
- (h) Free transportation should be provided to students to reach the schools.
- (i) Free text books and stationery for children must be made available as they are unable to obtain them as their

parents do not have the means because of the poor income.

- (j) Employment opportunities have been denied to the children of estate workers. They should be extended opportunities to integrate into the mainstream of the nation's employment opportunities.

Sir, the members of the Action Committee, in the first instance, must make a careful and analytical study on the socio-economic problems of the most neglected and discriminated lot of workers in this country. Sir, the public and the workers concerned must be completely satisfied that this Action Committee is genuinely aimed in solving the problems and misery of the neglected workers and not just a political gimmick to deceive, and drive the workers into the Alliance trap. Sir, the appointment of the Action Committee is an admission on the part of the Alliance after 15 long years of independence that the workers who have been the main contributors to the nation's prosperity have been left in the lurch, completely ignored and neglected. Sir, will the Prime Minister in this House enlighten us when the report by the Action Committee will be produced for publication.

Sir, the Government must frankly admit its failure to provide efficient and cheap public transportation to the members of the public. Daily we can see hundreds of bus travellers waiting in the city bus stops, excited and disillusioned for hours to catch the bus especially in Kuala Lumpur and Petaling Jaya. Waiting for long hours for buses has become a normal phenomena in the City of Kuala Lumpur and Petaling Jaya. The reason for this is that the buses are operated with profit motives and not as service to the people. The relevant authorities have paid too little attention to this grave problem. Frequent, efficient and cheap bus services could only cease the traffic congestion in the midst of Kuala Lumpur and Petaling Jaya. We call for the reorganisation of public transportation in the City of Kuala Lumpur and Petaling Jaya to meet the needs of the people.

Sir, despite protests and opposition by the people, the City Hall thought fit to shift the bus terminal from Jalan Malacca to a far away place—Jalan Pekeliling. When the City Hall could have sited the bus terminal at the old Gombak Lane, we see no reason why it should be removed so far. The City Hall

cannot escape from the fact that public transport is the poor man's transportation and its object should be to serve the people. The City Hall should have a central bus terminal for all routes in and out of Kuala Lumpur. This has been a long due old cry by the many people of this city, but, unfortunately, the Government and the City Council have turned deaf ears to this demanding problem.

Sir, during the third year of the Second Five Year Malaysia Plan, the Government has openly admitted its failure to attain full employment within the definition and meaning of the Five Year Plan. I wish to quote from His Majesty's Speech.

"Although Our Government is striving towards development in the fields of industry and agriculture, we have not made rapid progress in providing employment opportunities to all those who seek work. Unemployment constitutes a major problem which we are facing today."

Sir, this statement of truth only confirms the failure of the Second Five Year Malaysia Plan to fulfil its objectives. Keeping in line with this Plan more than 300,000 persons should have been gainfully employed by now. The present unemployment position remains 12% to 15%. If this danger is unchecked, it would become a threat to peace and prosperity. I hope the Government will find a just solution to the growing social problem.

Sir, the present Social Security Scheme does not provide unemployment benefits, old-age pension and a basic living wage. Without these important elements embodied in the Social Security Act, this law will not be useful to the workers. Security during old-age is important for a healthy society. The older members of the society who have immensely contributed to this progress and development should not be ignored by the State. A basic living wage, which has been one of the important trade union demands for many years and without which the workers are being ruthlessly exploited by capitalist and monopolies, has been ignored. Any Social Security Scheme in the absence of unemployment benefits does not provide security to the workers. At times, unemployed persons and their dependants are being turned as destitutes. Therefore, Sir, unemployment benefits is essential for any developing nation.

Sir, I feel it is time that the entire Social Security Scheme should be revised in order that all these fringe benefits can be embodied into the future Ordinance. Sir, I wish to quote from His Majesty's Speech:

"Our Government will continue in its efforts to bring about a better quality of life for the people. A Social Security Scheme has been established which will lessen the sufferings of the workers in case of an accident."

Sir, I do not think I can agree with this statement because the Social Security Scheme does not offer the benefits that should be offered to the people of this country, particularly the workers.

Most of the hospitals in the country have at times stated that they do not possess stock of certain drugs which are required by patients. I quote from His Majesty's Speech:

"OUR Government will continue to improve health services for the people. The Government is aware that the standard of nutrition in the rural areas is not satisfactory and efforts will be made so that people in the rural areas especially children will have nutritious diet with adequate protein content. OUR Government is always aware that in an open society as in Malaysia the threat of drug taking is obvious. OUR Government has established the Narcotics Bureau for the control and eradication of this malady."

Sir, the entire medical system calls for radical thinking and adjustments. The medical service should rise to meet the needs rather than remaining as a show piece which it is now. Decentralization of medical services is absolutely vital to serve the people throughout the country by providing the maximum benefits at the district level. The class system in the hospitals should go. The present third class in many hospitals is a disgrace to our civilisation. The plates and mugs and the facilities provided are below human dignity. Hospitals in certain districts are like cattle-sheds and lack modern facilities.

Sir, our young people are largely addicted to drugs. Some of these drugs are extremely dangerous to health. I strongly feel that the Government's action is most insufficient to control the horror of drugs which corrupts

the fertile minds of our young people. Sir, the Government, while considering necessary combats, must take into consideration that drugs have penetrated not only the public places but also in schools to corrupt the minds of the young men. Thank you very much, Sir.

Tuan R. C. M. Rayan (Ipoh): Tuan Yang di Pertua, first of all, I would like to thank His Majesty the Yang di-Pertuan Agong for his Gracious Speech in Parliament at the first meeting of the Third Session.

Tuan Yang di Pertua: Cakap dalam Bahasa Kebangsaan!

Tuan R. C. M. Rayan: Now touching on the Second Malaysia Plan

Tuan Yang di Pertua: Bolehkah bercakap dalam Bahasa Kebangsaan?

Tuan R. C. M. Rayan: Saya tidak dengar. Saya minta izin untuk bercakap dalam bahasa Inggeris.

Tuan Yang di Pertua: Tadi tidak minta izin, duduk balik! Sekarang boleh bercakap.

Tuan R. C. M. Rayan: Minta maaf. (*Dengan izin*) Touching on the Second Malaysia Plan, I would say that although some progress has been made during the last three years towards the fulfilment of the ultimate objectives of the Second Malaysia Plan, which aims *inter alia* at closer unity amongst the people and the restructuring of society, there are a few factors which are causing concern and disappointment, anger and dismay, amongst the various people. They are: (1) the rising cost of living; (2) the mass "massacre" at the recent M.C.E. Examination amounting to a near national calamity for parents, teachers and students; (3) the proposed restructuring of Local Authorities; and (4) the growing unemployment which in turn brings in disillusionment and despondency amongst the people.

With regard to the rising cost of living, I wish to point out that since the last sitting of Parliament in January this year, the prices of almost all commodities have risen almost sky high and the impact is notably felt by the lower income group which forms the majority of the people. The price of

essential foodstuffs, clothing and even fruits has risen considerably and all attempts so far to keep the prices within bounds have failed. Local oranges are very scarce and are not available even for sick people and imported oranges, which three months' ago cost twenty cents, are now being sold at over thirty-five cents, which is almost double the price. A cup of tea or coffee, which in December last year cost twenty cents, is now sold at twenty-five cents per cup and so have the prices for almost every other commodity gone up in Malaysia. The Government pensioners are also hard hit by this rise in the cost of living, but they console themselves by saying that they have not many more years to live and so they keep on tightening their belts waiting for their Doomsday. I would say that this problem is partly as a result of the Government imposition of the Sales Tax and the levying of 100% duty on imported fruits. I, therefore, would urge the Government to think rationally and act wisely to bring the prices down.

Now touching on education and examination, I would like to welcome the statement made by the Honourable Minister of Education on 25th March, 1973 at the opening of the annual meeting of the Library Association of Malaysia when he said,

"While Bahasa Malaysia has a special place in this country, English will not be allowed to deteriorate amongst our students. For international communications and educational progress we will see to it that our students do not neglect English as a compulsory second language."

This statement of the Honourable Minister is no doubt a statement of a wise politician who is able to see far ahead of him.

However, I would like to say something on the mass "massacre" at the last M.C.E. Examination which some people called a near national calamity to parents, students and teachers as well. The great imbalance existing between the very large number of failures and the comparatively small number of pass-outs in the M.C.E. Examination should be seriously looked into with a view to avoiding mental breakdown and hardship amongst the bright and intelligent students who had done exceptionally well in all subjects, even to the extent of getting several distinctions; but due to their misfortune, bad luck or otherwise, they failed to secure a pass

in Bahasa Malaysia, thus failing in the whole examination to the utter horror and dismay of their teachers, parents as well as they themselves. Only heaven knows how many have gone mad already! (*Ketawa*).

This mass "massacre" in Bahasa Malaysia might be due to several factors. Firstly, there are not enough graduate teachers and teachers with sufficient experience in examination techniques to train students for the M.C.E. Examination. Secondly, a three-month training for teachers at Pantai Valley to teach secondary school students is hardly sufficient to coach students unless the teachers themselves are already proficient in Bahasa Malaysia. Thirdly, there are not enough qualified and experienced teachers to mark the answer papers. Fourthly, no proper guidance has been given to teachers as to the method of assessing the paper and as such, there was no uniformity in the methods adopted by teachers in the correction of answer papers. Finally, added to the large number of M.C.E. students who sat for the examination in M.C.E., a large number of Government servants were also allowed to sit for the same examination thereby increasing the difficulties in the correction with an already inadequate and inexperienced staff. Although teachers, parents and students had done their best under great handicap of not having graduate and experienced teachers in Bahasa Malaysia, the result have proved that something was wrong somewhere. Instead of punishing the students for the rest of their coming years, it could perhaps be a good step to take for those students who have done well in all subjects, except Bahasa Malaysia, to be given a conditional pass, as is done in some professional examinations like law and medicine, and be permitted to continue in Form Six provided they pass a special paper in Bahasa Malaysia at the end of the year. This would no doubt prevent frustration among students and will be a great mental relief to parents, teachers and students as well. However, it will not be a surprise if the very students who have obtained distinctions in all subjects except Bahasa Malaysia when allowed to repeat the whole examination this year failed badly in the very subject in which they have already scored distinctions and thereby failed the whole examination again, although they may get a pass in Bahasa Malaysia, because of the shock and the mental strain, stress and

suffering to which they are put through during the coming year. This is an unhappy and unforgettable incident in their school career which will be embedded in the minds of these thousands of students even after they leave school.

In some of these schools like, for example, St. Michael's Institution in Ipoh, which could have obtained 78% passes it had only secured about 17.8% passes because of the failure in Bahasa Malaysia.

Finally, I would say that it is an accepted fact that Bahasa Malaysia has become the National language of the country. There is no doubt about it. But I would point out that prior to last year the non-Malays were sitting for a paper in Bahasa Malaysia for the M.C.E. examination which was of a lower standard and different from the paper taken by the Malays. Only last year both Malays and non-Malays were asked to sit for the same paper. As such, it would be unwise at the first sitting for examiners to expect a high standard from non-Malays particularly when graduate teachers and well-trained teachers in Malay are not available in all schools. In fact, most of the leading schools have no graduate teachers at all to teach Malay. Therefore, until such time as graduate teachers can be allotted to schools a rigid marking in Bahasa Malaysia paper is not a sensible step to take.

What is more astonishing is that some politicians who have nothing to do with the Ministry of Education or with the Prime Minister's Department have acted irresponsibly and they have gone so far as to utter words of threats, telling the people not to magnify the M.C.E. issue at a time when, in fact, the future of the student population is at stake and the parents are only expressing their grievances openly by pointing out the defects in the implementation of the education system with a view to rectification. These politicians are rubbing the sore instead of applying the plaster.

I would now turn to the speech of His Majesty the Yang di-Pertuan Agong where His Majesty has stated that the Government proposes to restructure local authorities. The excuse given is that they could be administered more effectively for the full benefit of the inhabitants. I do not know

whether the proposal is to genuinely restructure local authorities for the better or to destructure local authorities for the worse. Although it is not stated how the local authorities are to be restructured, it is not difficult to guess how the operation is to be carried out. I take it that there is going to be a mass murder of democracy by doing away with local council elections, instead of allowing the elected people to govern themselves under proper guidance. It is undoubtedly a retrograde step to destroy the freedom which the people have enjoyed hitherto. The best form of government, as we all know, is a government of the people, by the people, and for the people. They are the ones who know best their problems and how to solve them. As the saying goes, "Only the person who wears the shoe will know where it pinches". I would say that the local councils should not be abolished or tampered with for selfish ends.

Now I would touch on the subject of unemployment. I would say that this problem is increasing by leaps and bounds every year. As the population increases year by year, unemployment also increases by equally large numbers. Finding jobs by hundreds or by 1,000, 2,000, 3,000 or 4,000 is not sufficient to solve this problem. What is essentially needed today is the opening up of more and more factories and industrial areas not only in bigger towns but also in smaller towns and in new villages if possible. Every town, big or small, must have a sufficient number of factories to absorb all the unemployed living in that area. It is no use having one or two factories in the north, one or two factories in the south and one or two factories in the centre. There is plenty of land available and there is plenty of opportunity available for opening up factories everywhere—for example, factories for canning our fruits like rambutans, mangosteens, chikus, durians, papayas, pineapples and so on. All these fruits when canned can be exported to foreign countries which are so eager to buy them as these fruits are not available in those western countries. Further, carpet factories, textile factories and hundreds of other similar factories can be opened up if only the Government is seriously contemplating the eradication of unemployment amongst all its people whether they be Malays, Chinese or Indians. There is no use trying to solve the

unemployment problem bit by bit, town by town or race by race, because if poverty is to be eradicated irrespective of race as outlined in His Majesty's Speech, steps to eradicate it should be undertaken on a large scale simultaneously in all towns big and small, so that suitable jobs can be found for all unemployed persons whether they be Malays, Chinese or Indians. Thank you, Mr Speaker, Sir.

Tuan Fan Yew Teng (Kampar): Tuan Yang di Pertua, bolehlah dikatakan dengan senang sahaja bahawa sekali lagi Kerajaan Perikatan melibatkan diri dalam perkara-perkara yang boleh dikatakan peripheral dan mengelakkan issue-issue yang asasi, kebiasaannya lari setempat iaitu running on the spot dengan mengangkat diri adalah characteristic Kerajaan Perikatan dan ini telahpun dibuktikan dengan terangnya di dalam Titah Ucapan Diraja.

Saya minta izin berucap dalam bahasa Inggeris.

(*Dengan izin*) Mr Speaker, Sir, just by way of picking up from where the Honourable Member for Ipoh has left off, I must admit it was a very depressing speech from the Honourable Member for Ipoh talking about mass murder, mass suicide and national calamity, but the logical question that follows is, is this a realisation by the Honourable Member for Ipoh, on behalf of himself and his colleagues from the P.P.P., that after all they have joined the wrong group in the National Front?

Mr Speaker, Sir, the Government talks glibly about the country being closer together and our people being more united even as disunity has worsened, and it is worsening even amongst our youths, students and school children. It has the blatant audacity to boast about an imaginary "open society" even as the instruments and agencies of repression and oppression are increased and strengthened against large sections of our people—our students, workers, trade unionists and Opposition politicians and duly elected representatives of the people. It pontificates vaguely and half-heartedly about reforms when the only solution left to many of our national problems is nothing short of radical changes.

Mr Speaker, Sir, I am glad that mention has been made in the Royal Address about housing programmes to be implemented by

the Government. But a good look at the record shows that the Government's public housing programme is a shame and a scandal. Apart from the so-called lightning low-cost housing units which were hastily erected here and there in the country to coincide with the last General Elections in 1969, there have been no comprehensive, systematic and long-term public low-cost housing programmes implemented in the last few years.

When the Honourable Deputy Prime Minister took over the Housing Portfolio, it was hoped that things would change for the better, and that a long-term, massive and well-planned and co-ordinated programme of low-cost housing would be launched for hundreds of thousands of our people in the low-income groups.

But this was not to be so. After the initial enthusiasm and propaganda, very few houses and flats have been built. Meanwhile, the housing shortage and congestion becomes more and more acute and urgent.

The Government's public housing record in the Kampar-Gopeng Sub-District, for instance, is a typical and close reflection of the Alliance Government's utter failure in the public housing for the poor and low-income working-class groups in both the urban and rural areas. 108 low-cost housing units were built in Kampar in 1963. This year—1973—10 years later another 100 units are to be erected. While I welcome these additional 100 units I must condemn the shameful record for the Government in building a miserable 10 low-cost houses a year on average for a place with a population of well over 50,000 people and a high population growth-rate.

In 1969, just before the General Elections, 32 units were erected in Malim Nawar and 50 units in Gopeng. I suppose the people of Malim Nawar and Gopeng will now have to wait until at least 1979 to have more low-cost houses. For a Sub-district like Kampar and Gopeng with well close to a population of 100,000 people, this record is a disgrace. It reflects the haphazard and erratic programme that the Government has, if it could be called a programme in the first place. In fact, the present housing policy of the Government can best be described as a non-policy. And this is the Government's way to a just society and towards a better quality of life. What audacity indeed!

There are hundreds of thousands of Malaysian families in the poor and low-income groups of our population—the petty traders, the hawkers, taxi-drivers, factory workers, shop assistants, clerks, mining workers, rubber tappers, lorry-drivers, farmers, fishermen of all races—who are waiting, and have been waiting for more than 15 years, for a decent place which they could proudly call their own home and which could help to bail them out of their present indignity, congestion and squalor.

I call on the Government to put an immediate stop to its public housing muddle and wake up to its responsibilities to the people by launching a long-term, massive low-cost housing programme for the hundreds of thousands who are still homeless.

Neutrality in South-East Asia—

The Government talks of the neutrality of South-East Asia only when it suits its purpose. What kind of a neutrality is this that is dumb, deaf and blind to American imperialism in Cambodia and Laos, which are very much part of South-East Asia. It is of the utmost regret that neither Asean nor the Malaysian Government by itself has come out in condemnation of blatant American aggression in the two South-East Asian countries, where Americans are killing Asians, and Asians are being made to kill Asians.

Genuine neutrality for South-East Asia, Mr Speaker, Sir, which we support, cannot and must not be partial to one big power and hostile to another. But that appears to be exactly what is happening to the attitudes and behaviour of Asean countries including Malaysia. It is in this connection that I wish to reiterate the call of the DAP that we in Malaysia establish diplomatic relations with the People's Republic of China without further delays and excuses.

The last year has witnessed a tremendous increase in the incidence of unrest among the workers in the country in the form of strikes, picketing and go-slows, particularly in the manufacturing sector. All this upswing in the incidence of labour unrest reflects the growing discontent of the workers over their service conditions and poor terms of pay, besides showing their disgust and strong opposition to some ridiculous regulations that tie their hands over issues like recognition of the unions.

The 23 Max Factor make-up artists who were sacked by J. L. Morrison Agency House constitute a typical case of the helplessness and agony of unorganised workers trying to get themselves unionised. These girls had joined the National Union of Commercial Workers, but their union was not recognised by the management. This resulted in intimidation and victimisation of the workers, leading to the workers having no alternative but resorting to industrial action. The Industrial Relations Section of the Ministry of Labour and Manpower has been less than helpful and encouraging to the girls concerned. The Industrial Relations officers listened more to the management than the workers, even though the workers have a clear, impeccable case of being absolutely in the right to join a union of their choice.

I call on the Minister of Labour and Manpower to intervene personally into the dispute with a view to bringing about a just and amicable settlement. This case of the Max Factor make-up artists is yet another of the many cases which prove that the Industrial Relations Act of 1967 is heavily weighted against the workers. We call for the repeal of the unjust and undemocratic I.R.A. of 1967.

Mr Speaker, Sir, the Government must realise, though I concede it is often slow in realising many important things, that it does not help the future of Malaysian civilisation one bit if we were an "open society" only to drug-trafficking and pornography, but is a tightly closed society in so far as basic human rights and freedoms are concerned.

The past year has witnessed the further consolidation of the forces of repression in our country. Some events of the last few weeks, for instance, have confirmed further the totalitarian tendencies of the Government. The characteristics of the Police State are all too painfully familiar. All Malaysians who value democracy would do well to be deeply concerned.

Tuan Yang di Pertua, pada 20hb Mac tahun ini, parti DAP telah memohon kepada Pegawai Polis Daerah Ipoh untuk mendapatkan satu permit polis bagi mengadakan satu rapat umum di Padang Kanak-kanak Ipoh pada 19hb Mei tahun ini di antara pukul 7.00 malam sampai 12.00 tengah malam. Pada 11hb April, Pegawai Polis Daerah Ipoh

menjawab permohonan itu dengan mengatakan yang dia tidak boleh memberikan permit yang tersebut itu kerana pada pandangannya padang kanak-kanak itu adalah tidak sesuai kerana beberapa masaalah.

What those "problems" were the Ipoh Police have not cared to elaborate. Perhaps they realise that when reasons are nothing but mere excuses it is best to be vague and ambiguous. This is surely a very vague and improper way of doing things, by furnishing what are essentially lame and incoherent excuses. The Police have not stated why the Ipoh Children's Playground—which has been the place for public rallies for all parties in the last 17 years—has suddenly become "unsuitable". Unsuitable for whom? What are the reasons? Traffic congestion? Well, we admit our public rallies particularly in Ipoh—as evidenced by the last one we held on May 14, 1972—often draw record-breaking crowds, thus causing some inconvenience to traffic and some work to the Police. But we can hardly be blamed for such big crowds surely. Assuming that one of the main arguments for the Police is traffic congestion, it can hardly be used to justify Police refusal to permit us to hold a rally there. After all, if and whenever there is traffic congestion, it is and should be the responsibility of the Police to direct traffic. Otherwise, what are members of the Traffic Police for? Is the Ipoh O.C.P.D. trying to suggest that the Police, including the Traffic Branch, should take a holiday when there is a public function at the Children's Playground in Ipoh? The Police decision is ridiculous and highly unjustified and indeed silly. We want a categorical explanation from the Police, and better still, from the Honourable Minister of Home Affairs. Is this a precedent, and if it is, will the Police give a public and solemn assurance that this ruling will apply to all other political parties in the future? We cannot help but suspect that political pressure from high places has been applied on the Police to come to this decision. I ask, is the Alliance-P.P.P. Coalition Government in Perak afraid to allow us to speak to the people of Ipoh? This is not an isolated incident of Police high-handedness.

In February this year the Police almost decreed that we should not, and could not, talk on the recognition question of Formosan and Nanyang degrees at our Penang and Malacca public rallies. What are things

coming to when issues like these are arbitrarily barred from public discussion by the Police. These are issues that are non-seditious, but the Police have been allowed to decide that they cannot be spoken publicly. Have we become a country ruled by Police decrees? How do we reconcile such disturbing developments with the Government's claim to a liberal, democratic and open society? How are we getting a liberal society when the radio and television services, for instance, are still one-sided and so much controlled and manipulated by the ruling Party? How do we square all these up with the precepts of the Rukunegara?

Mr Speaker, Sir, in conclusion I would like to make an earnest plea to the Government that it should not lend any support and credence to the agents, to the forces of violence, to the forces who believe in the extra-parliamentary struggle, to people who, both in this country and outside, have often accused this Government of being a sham Government, accused this Opposition of being a sham Opposition, accused this Parliament of being a sham Parliament, of our democracy as being a sham democracy.

Tuan Haji Shafie bin Abdullah (Baling): Tuan Yang di Pertua, di dalam memberi sokongan kepada ucapan Terima kasih di atas Titah Duli Tuanku, ingin saya hendak mendatangkan beberapa perkara untuk mendapat perhatian daripada pihak Kerajaan di dalam usaha-usaha membawa kepada intergerasi negara.

Usaha-usaha pihak MADA (Muda Agriculture Development Authority) untuk meninggikan taraf hidup di kawasan Muda umpamanya telah berjalan dengan begitu giat sekali. Pengeluaran padi telah berlipat ganda. Kita juga patut mengucapkan syukur kepada Tuhan yang telah memberi segala kemewahan kepada petani-petani kita yang hari ini dapat mengecap nikmat hidup dan menghadapi perubahan-perubahan fikiran dan hidup. Selain daripada MADA memainkan peranan utama untuk menambahkan sumber-sumber kekayaan kepada rakyat tidak ketinggalan PERNAS, MARA dan lain-lain lagi perbadanan memberi sumbangan bersama menjayakan tujuan Kerajaan hendak mengekalkan keteguhan dan kesetabilan hidup rakyat.

Saya suka hendak menarik perhatian Dewan kepada peranan yang dijalankan oleh

Lembaga Padi dan Beras Negara (L.P.N.) yang juga seperti badan-badan lain bertujuan hendak mengukuh pendapatan hasil rakyat tani dan disamping itu hendak mengadakan bekalan beras yang cukup kepada rakyat di dalam negara ini tegasnya beras cukup, harga stabil, rakyat kenyang, Kerajaan teguh.

Di Kedah umpamanya, kilang-kilang mengeluarkan beras terbahagi kepada dua peringkat. Pertama kilang besar dan yang kedua kilang-kilang kecil. Selain daripada itu, ada satu pihak lagi yang juga mengambil bahagian utama di dalam pembahagian dan mengadakan beras yang cukup itu iaitu pedagang-pedagang besar tegasnya importers.

Hari ini kilang-kilang besar yang mempunyai modal yang mewah yang mendapat jaminan sumber kewangan daripada berbagai-bagai bank dapat membeli padi daripada penanam-penanam padi sebanyak-banyaknya iaitu hampir-hampir 80% daripada pengeluaran padi itu dengan harga yang ditetapkan oleh Kerajaan dan pihak-pihak ini juga menjual dengan harga yang tinggi sama seperti yang dijual oleh L.P.N. Yang anehnya sekali L.P.N. membeli dengan harga yang tinggi dan menjual pula dengan harga yang tinggi, tetapi L.P.N. mempunyai modal yang terhad. Kilang-kilang kecil tidak boleh menjual beras terus kepada pasaran kecuali kepada L.P.N., tetapi kilang-kilang besar boleh menjual secara runcit umpamanya kepada kedai-kedai. Hari ini berbangkit iaitu pedagang-pedagang Melayu tidak dapat membeli beras daripada kilang-kilang besar kerana biasanya kilang-kilang besar ini akan mengatakan yang kilang-kilang mereka itu tidak ada stock.

Inilah berbagai-bagai racket terjadi dalam negara kita. Pedagang-pedagang besar (importers) diberi kelulusan membawa masuk beras ke dalam negara ini memainkan harga itu dengan mendapat keuntungan yang berlipat ganda. Pedagang-pedagang ini membeli dengan harga yang paling rendah sekali di luar negeri, tetapi mendapat pasaran harga yang tinggi di dalam negara kita ini. Cita-cita Kerajaan kita iaitu hendak memberi kesetabilan kepada rakyat negara ini dengan mengadakan beras yang cukup samada hasil daripada dalam ataupun dibawa masuk bertambah dan itulah juga tugas L.P.N. Di banding kalau dahulu orang-orang Melayu ada mempunyai beras yang cukup di dalam jelapang-jelapang padi masing-masing hingga

bertahun-tahun stocknya, tetapi dengan persaingan harga padi yang dibeli oleh berbagai-bagai pihak, maka padi di dalam jelapang sudah tidak ada lagi. Padi dijual di dalam sawah dan disitulah berlakunya berbagai-bagai kekecuan yang menindas pesawah-pesawah kita yang miskin seperti padi basah dan cara-cara penimbangan dan lain-lainnya.

Hari ini keadaan hidup dan cara-cara bekerja tani jelas lebih ringkas dan mudah, tetapi pendapatan yang sepatutnya berlipat ganda didapati oleh petani-petani kita ini hanya tidak seberapa jika dibandingkan dengan keuntungan yang di dapati oleh kilang-kilang besar dan pihak-pihak yang punya modal yang berlebihan dan berlimpah-limpah itu mengabui mata rakyat petani itu. Mari kita memikir betapa tinggi nilai sumbangan tenaga petani-petani pada hari ini iaitu tentang harga barang-barang makanan dan pakaian seharian yang melambung naik. Juga harga barang-barang keperluan umpama baja dan lain-lain bahan untuk menyampaikan pengeluaran padi yang baik itu telah naik dan naik dan naik. Kalau tujuan Kerajaan hendak mengimbangkan taraf hidup rakyat di dalam negara ini, maka satu perubahan hendaklah dilakukan yang pertama sekali kawalan yang rapi hendaklah dikenakan kepada semua peringkat kilang-kilang sama-da kilang besar ataupun kilang-kilang kecil. Siapa yang punya kilang besar dan siapa yang punya kilang kecil itu tidak payah saya huraikan dalam Dewan ini.

Yang keduanya, sudah sampai masanya L.P.N. sahaja yang dibolehkan mengimpotkan beras daripada luar negeri untuk bekalan atau simpanan di dalam negara kita. Itu ialah dua syor yang saya berikan dalam ucapan saya ini.

Dengan Kerajaan memberikan perhatian dengan sungguh-sungguh kepada cara-cara ini dan meneliti benar-benar cara-cara yang lalu itu adakah memberi keuntungan kepada rakyat, maka saya percaya seluruh rakyat, bukan di Malaysia Barat sahaja, bahkan di Malaysia Timur juga akan menekmati bekalan beras yang cukup dan murah.

Yang Berhormat Tuan Yang di Pertua, baharu-baharu ini saya mendapat tahu iaitu kakitangan Jabatan Penyiaran Malaysia Barat seperti Pembantu-pembantu Siaran Tingkatan III, yang gagal dalam temuduga untuk kenaikan pangkat kepada Pembantu Siaran Tingkatan II telahpun membuat

rayuan kepada Lembaga Kenaikan Pangkat supaya ditimbangan kembali keputusan yang telah diambil oleh Lembaga Temuduga itu. Rayuan yang dibuat oleh pegawai-pegawai rendah ini masih belum berjawab, iaitu hampir setengah tahun lebih. Juga pegawai-pegawai yang berjaya di dalam temuduga dan yang telah dinaikkan pangkat pada 1hb April tahun yang lalu hingga hari ini belum mendapat apa-apa perubahan tanggagaji mereka. Sudah sepatutnya, disamping Kerajaan menerima rayuan dan mengkaji keputusan itu mereka yang berjaya dan dinaikkan pangkat itu harus dibayar tanggagaji baharu mereka, tidak sepatutnya bayaran itu ditangguhkan sehingga selesai rayuan-rayuan itu ditelitikan.

Di dalam Jabatan Penyiaran Malaysia Barat juga telah ditubuhkan satu perkhidmatan ugama di bawah kelolaan seorang ketua iaitu mulai daripada tahun 1973 ini. Saya mengesyorkan supaya sesuai dengan kedudukan ugama Islam yang resmi di negara kita ini, pegawai-pegawai ugama diadakan di tiap-tiap stesyen daerah seperti di Pulau Pinang, Johor dan Kota Bharu dan lain-lain lagi untuk menerbitkan rancangan-rancangan ugama di kawasan-kawasan itu dan dengan cara ini dapatlah pula kita mencongkil bakat-bakat serta bekerjasama dengan ulama-ulama tempatan. Kalau siaran Pembangunan dapat mengadakan beberapa pegawai-pegawai di stesyen daerah, mencongkil bahan-bahan dan fikiran rakyat di segi pembangunan, mengapa kita tidak boleh mengadakan pegawai-pegawai ugama untuk tujuan tersebut, lebih-lebih siaran-siaran yang bertema fikiran rakyat di kampung yang terpencil dan kawasan-kawasan sempadan yang senang dipengaruhi oleh fahaman-fahaman yang bertentangan dengan ugama Islam kita.

Yang Berhormat Tuan Yang di Pertua, satu perkara yang hendak saya sentuh sedikit kepada Kementerian Tanah, iaitu kelicinan kerja-kerja dalam Jabatan Tanah, walaupun berbagai-bagai kemajuan telah dibuat terhadap pengurusan Jabatan Tanah ini dengan orang ramai, tetapi masih juga ada lagi yang boleh dan dapat diperkembangkan lagi untuk kemudahan dan keselisaan rakyat yang selalu berhubung dengan Jabatan ini dari segi pembayaran cukai dan juga memajukan permohonan-permohonan tanah dan menukarkan nama dan lain-lain. Jabatan Tanah di seluruh negara hari ini patut

sekali memperkenalkan cara-cara computer dalam menerima dan menyelenggarakan berbagai-bagai permohonan. Cara-cara computer ini bukan sahaja kemas, tetapi tidak menghumbankan Jabatan ini dengan bebanan-bebanan lapuk, yang tidak dapat dihabiskan tiap-tiap hari, tiap-tiap bulan dan tiap-tiap tahun. Penggunaan-penggunaan computer dalam Jabatan ini akan memberikan gambaran yang baharu kepada tujuan Kerajaan yang benar-benar hendak memenuhi hasrat rakyat yang berkehendakkan kepada suatu Kerajaan yang teratur dan kemas. Ini ialah harapan rakyat kepada Kerajaan supaya urusan-urusan itu mudah dan menyenangkan mereka.

Itulah sahaja ucapan saya. Terima kasih.

Tuan Haji Ahmad bin Sa'id (Seberang Utara): Tuan Yang di Pertua, saya bangun untuk memberikan sokongan di atas usul yang dikemukakan oleh Yang Berhormat wakil dari Tumpat di atas Titah Diraja. Di samping itu, saya mengambil peluang ini membentangkan beberapa perkara yang saya harap dapat timbangan daripada Kementerian-kementerian yang berkenaan.

Tuan Yang di Pertua, dalam Titah Diraja telah menyebutkan perkara-perkara, iaitu negara kita telahpun maju dan bertambah makmur, bertambah terkenal di seluruh dunia dan juga aman dan damai. Ini pada pendapat saya adalah dengan berkat daulat pemerintahan Duli Yang Maha Mulia Seri Paduka Baginda Yang Dipertuan Agung, maka negeri kita bertambah-tambah baik lagi dari semasa ke semasa, dan saya berharap pada masa hadapan akan lebih-lebih lagi memberi faedah kepada rakyat jelata dan memberi kemudahan yang lebih lagi kepada rakyat supaya dapat kita mencapai matlamat iaitu satu matlamat "masyarakat adil". Ini, Tuan Yang di Pertua, adalah bergantung di atas kebijaksanaan sebagaimana yang kita maklum Yang Amat Berhormat Perdana Menteri dan juga Jemaah Menteri yang telah menjalankan usaha dan daya tenaga mereka itu untuk membolehkan Kerajaan kita menjadi demikian dan saya berharap pada masa hadapan akan bertambah-tambah lagi baiknya perjalanan dan pentadbiran Kerajaan. Sesuatu kejayaan itu adalah bergantung di atas kejujuran, keikhlasan, keamanan, bukan sahaja pihak pemerintah, tetapi juga pihak rakyat jelata. Selagi tidak ada kejujuran dan keikhlasan daripada

semua pihak yang berkenaan, maka sangatlah lambat hendak mencapai cita-cita kebangsaan kita supaya negara kita ini menjadi sebagai sebuah negara yang maju dan setanding dengan negara-negara yang lain.

Tuan Yang di Pertua, saya berharap dengan adanya rancangan-rancangan yang telah pun disediakan, yang mesti dijalankan ialah projek-projek yang berkaitan dengan faedah ekonomi. Ini patutlah diutamakan dahulu. Projek-projek yang lain, saya ingat tidaklah begitu mustahak, kerana faedah ekonomi ini sangat-sangatlah beruntung dan rakyat jelata berharap sangat-sangat untuk mendapat faedah terus daripada rancangan-rancangan ini.

Yang pertama, saya ingin menarik perhatian, sebagaimana Titah Diraja berkaitan dengan Kementerian Perdagangan dan Perindustrian. Kita tahu lesen yang dikeluarkan untuk mendirikan kilang-kilang di negara kita ini, khasnya berkenaan dengan taraf perintis, modal dari luar 49%, daripada dalam negara ini 51% dan syarat-syarat 25% daripada pekerja-pekerjanya mestilah terdiri daripada bumiputra. Ini pun, Tuan Yang di Pertua, tidak dilaksanakan dengan sepenuhnya. Oleh yang demikian, apa yang saya berharap supaya perlaksanaannya itu dijalankan dengan lebih tegas lagi supaya membolehkan iaitu pekerja-pekerja dalam sesebuah kilang itu mencerminkan kedudukan warganegara yang ada di dalam negara kita ini.

Yang keduanya, perkara ini saya telahpun bangkitkan beberapa kali untuk hendak memberi satu kemudahan kepada pekerja-pekerja sebelum dikeluarkan lesen patut disyaratkan di dalam lesen itu bahawa pihak majikan mestilah menguntukkan modal kepada pekerja-pekerja kilang itu sekurang-kurangnya 10% di antara pekerja-pekerja yang ada di dalam kilang itu dan dibenarkan mereka ini membayar secara beransuran, katalah satu yunit, \$100 dan terpulanglah kepada kebijaksanaan ikut kemampuan pekerja-pekerja itu, samada dia berkehendakkan 10 yunit yang berjumlah \$1,000 dan bolehlah mereka ini membayar secara beransur selama lima tahun dan akhirnya dia akan mendapat juga keuntungan daripada kilang yang dia bekerja itu.

Saya berharap pihak Menteri akan mengambil perhatian supaya disyaratkan di dalam lesen yang akan dikeluarkan itu

supaya memberi peluang kepada pekerja memilik saham kilang-kilang yang mereka bekerja itu.

Satu perkara lagi yang saya sendiri sebagai warganegara Malaysia berasa dukacita berkenaan dengan pasaran saham yang dalam tempuh hari dahulu ada yang mengatakan pasaran saham secara gila. Jadi tak pernah terjadi naik dan turun dengan tidak ada apa-apa sebab. Mungkin barangkali perkara ini berkaitan dengan pasaran saham di Singapura. Saya harap Yang Berhormat Menteri akan siasat di atas perkara ini jikalau perkara itu benar berlaku bersabit dengan pergabungan di antara Malaysia dengan Singapura yang menguasai pasaran saham patutlah mengambil satu langkah supaya kita sendiri mengusahakan pasaran saham tanpa ada berkait dengan Singapura.

Satu perkara yang saya berharap Yang Berhormat Menteri akan memasukkan ke dalam lesen atau syarat mengeluarkan lesen ialah berkenaan dengan latihan kemahiran kepada belia-belia kita. 10% daripada pekerja-pekerja yang terdiri daripada bumiputra mestilah diterima bekerja di dalam kilang itu sebagai ahli yang dilatih tanpa bergaji dan pihak Kementerian Kebudayaan, Belia dan Sukan ataupun pihak Kementerian Buruh dan Tenaga Rakyat akan mengeluarkan sagu hati kepada belia yang dilatih untuk mendapatkan kemahiran semasa 6 bulan atau setahun. Dengan ini, kita dapat membanyakkan lagi peluang-peluang berlatih sebagaimana mesin operator ataupun pembalik jentera atau yang lain-lain. Saya berharap dalam lesen itu akan diadakan syarat-syarat sedemikian ini, maka berpeluanglah kepada banyak lagi belia dapat latihan dalam jurusan ini.

Satu perkara lagi yang saya berharap Yang Berhormat Menteri akan mengambil tindakan manakala kilang-kilang ini didirikan di luar bandar misalnya, maka disyaratkan di dalam lesen pemborong-pemborong daripada keluaran hasil daripada kilang ini mestilah diberi kepada orang yang di luar bandar kalau kebanyakan orang-orang Melayu mesti diberi kepada orang Melayu menjadi sebagai wakil penjual barang-barang borongan daripada kilang-kilang. Dengan jalan ini dapatlah orang-orang bumiputra menjadi sebagai wakil penjual hasil kilang-kilang yang akan didirikan di dalam negara kita ini. Saya berharap dapat perhatian

daripada Yang Berhormat Menteri kita sekarang ini.

Sebagaimana yang disebutkan dalam Titah Ucapan Diraja itu berkaitan dengan perusahaan, pertanian dan perikanan, di sini sebagaimana kita sedia maklum petani-petani kita jikalau dibandingkan dengan taraf hidup gulungan yang lain adalah jauh tinggal ke belakang, khasnya yang berusaha di atas bendang ataupun di atas sawah padi, pekebun-pekebun kecil, penanam-penanam sayur adalah berpendapatan yang lebih kecil jikalau dibandingkan dengan orang lain. Saya berharap pihak Kerajaan akan memberi lebih lagi perhatian dan bantuan kepada gulungan ini. Dengan secara memberi bantuan ataupun perhatian kepada gulungan ini mudah-mudahan dapatlah mereka menikmati kekayaan negara kita yang kita adakan ini.

Masalah-masalah petani-petani kita, saya percaya adalah termaklum kepada kita sekalian, yang pertama berkenaan dengan milik tanah yang tidak ekonomik. Saya mengucapkan terima kasih kepada Yang Amat Berhormat Perdana Menteri yang telah mengistiharkan akan mengadakan satu rancangan supaya tiap-tiap keluarga akan memiliki seluas 6 ekar sekurang-kurangnya dan pihak petani berharap bersungguh-sungguh supaya rancangan ini akan berjalan dan dapatlah satu keluarga petani itu mendapat nikmat yang lebih dengan memiliki tanah yang ekonomik.

Yang kedua, berkenaan dengan pasaran hasil pertanian, Sungguhpun kita ada FAMA, kita ada L.P.N. tetapi pasaran hasil pertanian yang dijalankan sekarang ini tidaklah begitu memuaskan. Mestilah diambil satu langkah yang tegas untuk memasarkan hasil-hasil pertanian itu supaya dapat petani-petani menikmati harga yang lebih baik daripada yang ada sekarang ini.

Yang ketiga, ialah berkenaan dengan kredit jangka pendek dan kredit jangka panjang. Ini adalah bersabit dengan rancangan-rancangan Kerajaan yang mana diharapkan supaya diberi bantuan yang lebih supaya dapat diberi pinjaman kepada petani-petani yang membolehkan mereka itu menjalankan usaha lebih dan berkesan supaya dapat faedah yang lebih.

Yang keempat, ialah bekalan berkenaan dengan bahan-bahan baja, racun serangga

tanpa mendapat kelulusan daripada Pemungut Hasil Tanah, dibuatnya perjanjian. Dan ada orang yang memberi laporan kepada saya manakala diterima wang penuh dengan keuntungan yang berganda-ganda, orang ini ghaib, hilang, balik ke India atau pun tinggal di mana. Saya berharap Kementerian ini akan menyiasat atas perkara itu, kerana saya tahu dalam Undang-undang Kanun Tanah Negara tanah pertanian tidak boleh dibahagikan kurang daripada satu ekar, kalau tidak silap saya. Saya harap pihak Kementerian ini akan menyiasat dan janganlah orang-orang yang membeli tanah itu menjadi mangsa kepada orang yang mendapat keuntungan yang besar.

Berkenaan dengan FELCRA sebagaimana yang disebutkan Rancangan Pemulihan dan Penyatuan Tanah. Ini saya ingat lebih daripada sepuluh tahun diadakan rancangan maka satu projek pun tidak dijalankan lagi. Saya berharap Yang Berhormat Menteri akan mengadakan rancangan (projek) perintis di mana-mana tempat dalam negeri ini supaya dapat menjadi sebagai tauladan kepada negeri-negeri yang lain dan dapatlah dimajukan tanah yang kecil-kecil itu disekutukan dan dimajukan bersama dan dapat faedah bersama kepada pemilik-pemilik tanah kecil tersebut.

Akhirnya, Tuan Yang di-Pertua, saya sentuh sedikit berkenaan dengan Kementerian Kebudayaan, Belia dan Sukan. Yang pertama sekali, saya berharap perkataan ini dipinda kepada Kementerian Belia, Sukan dan Kebudayaan. Kita utamakan belia dan memberi perhatian yang lebih kepada belia dengan menukarkan perkataan nama Kementerian ini.

Sebagaimana kita sedia maklum banyak daripada belia-belia kita dapat latihan daripada Dusun Tua, tetapi sayang seribu kali sayang, ada setengahnya berlatih dengan cara menjadi pekerja buruh, ada yang dilatih menjadi sebagai ahli mekenik dan lain-lain. Jadi tidak ada satu rancangan ikutan ataupun follow-up scheme. Manakala orang ini balik ke rumah mereka tidak berusaha dengan daya usahanya sendiri untuk hendak mengadakan workshopnya sendiri atau tempat dia berusaha sendiri berkhidmat kepada orang-orang yang di kampung, cuma semata-mata hendak makan gaji. Saya berharap kalau ada satu scheme ikutan manakala lulus sahaja orang ini diikhtiarkan

supaya dapat modal daripada MARA atau daripada mana punca, beri dia berdiri di atas kakinya sendiri dengan cara ini kita dapat membanyakkan lagi bengkel-bengkel kita di kampung yang mana belia itu boleh berdiri di atas kakinya sendiri. Sekianlah sahaja, Tuan Yang di-Pertua, terima kasih.

Tuan Luhat Wan (Baram): Tuan Yang di-Pertua, saya suka mengambil bahagian sedikit dalam perbincangan Titah Ucapan Diraja ini dengan mengemukakan sedikit pandangan di dalam Dewan Rakyat pada hari ini iaitu kebanyakannya mengenai kesusahan dan kesulitan yang sedang dihadapi oleh rakyat yang duduk di luar bandar.

Mengenai hal kesihatan di negeri Sarawak pada masa ini, saya juga ada menarik perhatian Menteri yang berkenaan mengenai keadaan kesihatan yang patut diselidiki oleh pejabatnya pada masa yang telah lampau bagi menolong penduduk-penduduk yang diam di luar bandar, pertamanya orang-orang bumiputra kita yang diam berjauhan di ulu-ulu sungai. Bukan tidak ada apa-apa development ataupun kemajuan yang telah dilancarkan oleh Kerajaan Malaysia untuk penduduk-penduduk di ulu sungai, akan tetapi dalam anggapan saya mungkin lebih banyak lagi perkara yang penting haruslah dibina oleh Kerajaan Malaysia iaitu mengenai kesihatan.

Pada masa ini di negeri Sarawak terutama sekali dalam kawasan saya, kesihatan di dalam tempat itu adalah tidak begitu memuaskan hati, oleh kerana communication ataupun perhubungannya dalam keadaan yang tidak begitu baik. Penduduk-penduduk tidak diam dalam satu tempat, melainkan mereka itu adalah diam di dalam berbagai-bagai Rumah Panjang dan jauh pula dari bandar-bandar yang mana mempunyai rumah sakit yang dilengkapkan dengan beberapa ubat-ubat dan perkakas-perkakas untuk menolong mereka itu. Walaubagaimanapun, Kerajaan Malaysia sudah membina travelling dispensaries dalam kawasan itu, malangnya kebanyakan daripada travelling dispensaries itu ataupun mobile dispensaries itu tidak dapat mengerjakan pekerjaan yang memuaskan hati oleh kerana motor-boat atau engine sangkut mereka itu bila sudah rusak mereka harus berdiam sahaja dengan tiada mendapat spare parts dari Kuching atau dari Kuala Lumpur. Dan

juga kebanyakan District Hospitals ataupun Rural Sub-centres yang ada dalam kawasan saya itu tidak ada dilengkapi dengan perkakas yang sesuai bagi pekerja-pekerja yang menjalankan tugas untuk menyelamatkan jiwa orang yang sakit yang datang meminta atau memohon ubat kepada mereka itu. Kadang-kadang mereka dapati di dalam district dispensaries itu tidak ada ubat yang boleh menolong orang-orang yang sakit, terpaksa orang yang sakit itu pulang dengan tiada diberi ubat. Bukan hanya di rural sub-centres sahaja keadaan yang telah berlaku demikian bahkan dalam district hospital di Marudi pun kadang-kadang stock di dalam hospital itu tidak ada mencukupi ubat yang sesuai bagi menolong orang yang sakit, terpaksa memakan masa dua tiga hari atau satu dua minggu baharu ada ubat datang dari General Hospital, Miri. Perkara ini, pada pendapat saya baiklah pihak Kementerian Kesihatan menyelidiki atas perkara ini dengan tegas supaya bantuan ataupun tindakan haruslah diambil dengan segera untuk menolong penduduk-penduduk bumiputra ataupun penduduk-penduduk luar bandar yang diam di negeri Sarawak, khususnya dalam Bahagian pilihanraya saya. Saya juga menyeru Kerajaan Malaysia oleh kerana pada masa ini saya merasa bangga dan bersyukur oleh kerana ada mission dispensary yang telah ditempatkan di ulu-ulu sungai di Long San dan juga di Long Luyang, Ulu Tinjar. Mission dispensary ini besar gunanya untuk memberi bantuan kepada orang-orang yang sakit. Saya anggap lebih baik Kerajaan Malaysia memberi bantuan juga supaya memberi ubat yang cukup dengan perkakas-perkakas yang digunakan dalam mission dispensary itu haruslah diberikan oleh Kerajaan kita supaya kerja dan bantuan dapat diberikan kepada penduduk-penduduk yang diam di ulu-ulu sungai ataupun di luar bandar.

Yang kedua, saya ingin memberi tahu dalam Dewan ini mengenai pertanian iaitu keadaan pertanian di negeri Sarawak pada masa ini walaubagaimanapun telah disusun dalam Rancangan Malaysia Yang Kedua kita itu adalah sangat cantik dan elok rupanya, akan tetapi administration ataupun kerja-kerja tidak begitu memuaskan hati petani-petani yang diam di luar bandar. Mungkin oleh kerana latihan yang tidak sesuai kepada kakitangan department itu, jadi ini mengendalikannya tugas-tugas yang penting untuk di-

berikan kepada peladang-peladang kita yang diam di ulu sungai. Saya merayu supaya Kerajaan boleh memberi latihan yang sesuai untuk menolong kakitangan pertanian kita supaya mereka itu dapat menjalankan tugas mereka dengan baik dan memuaskan hati penduduk-penduduk di luar bandar yang sentiasa di dalam kesukaran dan kesulitan.

Oleh kerana saya sendiri sedar pada masa yang telah lampau ada banyak rumah-rumah panjang yang komplek ataupun menyempai-kan rayuan mereka kepada Tuan District Officer Baram bahawa mereka itu sekarang tidak ada mempunyai cukup padi ataupun beras. Perkara ini haruslah diambil tindakan dengan segera untuk Department of Agriculture supaya menyelidik kesusahan ini dan memberi bantuan dan memberi pelajaran yang sesuai bagi petani-petani kita supaya mereka dapat menanam cash crop ataupun barang-barang yang lain untuk mendapatkan sedikit pendapatan supaya menolong isteri dan anak-anak mereka dalam keadaan yang sukar ini.

Ketiga, saya hendak menyentuh sedikit mengenai pelajaran dan pendidikan kanak-kanak di luar bandar. Mengikut pandangan saya, saya lihat di dalam Malaysia Barat kita ini keadaannya begitu baik adalah sangat menarikhati saya bila saya melihat keadaan itu. Akan tetapi bila saya bandingkan keadaan pelajaran di Malaysia Timur atau di negeri Sarawak dengan keadaan yang ada pada masa ini di Malaysia Barat adalah sangat menyedihkan hati. Oleh kerana kebanyakan kanak-kanak yang diam di luar bandar itu adalah dari keluarga yang miskin ataupun dari golongan bumiputra yang tidak mampu membelanjakan anak mereka untuk mendapatkan tuntutan ataupun pelajaran yang tinggi lagi dengan belajar sendiri. Jadi mustahak sekali perkara ini haruslah ditimbangkan oleh Yang Berhormat Menteri Pelajaran supaya keadaan pelajaran di Malaysia ini haruslah disamakan supaya comprehensive system itu akan diadakan dengan segeranya di Malaysia Timur sebagaimana yang telah dijalankan di Malaysia Barat.

Yang keempat, saya hendak menyentuh sedikit mengenai keadaan Polis Diraja Malaysia, oleh kerana pada masa ini saya lihat keadaan dalam department ini tidak selaras antara keadaan di Malaysia Timur

masanya yang kita mesti menetapkan satu-satu barang pengeluaran itu menentukan nasib-nasib mereka yang mengambil bahagian dalam perkara ini. Jadi kita tidak mahulah satu-satu tanaman itu ditanam berluas-luasan yang mungkin akan menjadikan mereka tidak dapat pendapatan daripada tanaman mereka.

Kita tahu sekarang getah sedang memainkan peranan yang penting dari segi pendapatan orang-orang di luar bandar dan kita tengok beberapa tahun yang sudah harga getah yang melompat turun naik dengan tidak tentu arah dengan sebab permainan dalam beberapa segi, satu daripadanya kita tengok permainan negara-negara luar. Di sini saya percaya dan saya fikir patut kita mengambil perhatian yang berat terhadap negara-negara yang mengakui hendak bersahabat dengan kita tetapi sebaliknya mereka ini juga yang mengkongkongan ataupun mempermain-mainkan pengeluaran-pengeluaran negeri kita. Umpamanya getah, kita tengok Kerajaan Amerika memainkan kita, di masa getah kita akan mendapat harga yang baik, maka bermulalah Kerajaan Amerika mengatakan akan mengeluarkan stockpilenya. Ini adalah satu perkara yang merunsingkan kita yang mereka sanggup hendak berbaik-baik dengan kita sebaliknya mereka menggunakan kaedah-kaedah untuk mengikat leher kita. Mereka fikir, kita boleh mendapat pendapatan yang banyak, maka diikatnya, ini saya rasa, kita tidak boleh biarkan keterlaluan dalam perkara ini.

Begitu juga negara-negara yang sengaja hendak merusakkan perusahaan kita iaitu mereka mendirikan kilang-kilang getah tiruan yang begitu banyak, seperti Jepun. Dan dua tiga hari dahulu saya ada membaca dalam suratkhbar bahawa Cina juga telah membeli satu factory synthetic untuk membuat getah tiruan daripada negeri Jepun yang digalakkan oleh Kerajaan Jepun.

Ini saya mintalah supaya Kerajaan kita berhati-hati terhadap mereka yang berpura-pura hendak berbaik dengan kita dan sebaliknya cuba mengikat dan menjadikan kita hamba kepada mereka. Langkah-langkah yang saya pandang, yang patut kita ambil, kita janganlah pada masa hadapan mengeluarkan lebih barang-barang yang akan mengakibatkan kita melutut kepada mereka seperti Amerika Syarikat dan Jepun. Begitu juga kepada negara Russia.

Pada tahun yang sudah penyata-penyata yang dikeluarkan oleh Kerajaan Russia, yang mengeluarkan getah tiruan sudah berlebihan daripada keperluan negara-negaranya dan telah menjual kepada pasaran dunia.

Tuan (Timbalan) Yang di Pertua: Ahli Yang Berhormat, kalau hendak bercakap lagi boleh sambung esok.

Dewan ditangguhkan sehingga pukul 2.30 petang esok.

Dewan ditangguhkan pada pukul 6.30 petang.